

Marijan Sviličić

SREĆU
TREBA
UHVATITI

www.digitalne-knjige.com

Marijan Sviličić

SREĆU
TREBA
UHVATITI

2023.godine

SREĆU TREBA UHVATITI

Male priče za dušu (II)

Marijan Sviličić

2. izdanje

Pripremila:

Marija Sviličić

Slika na naslovnoj stranici:

Marija Sviličić

Lektura:

Ljubica Šego

© Copyright Marijan Sviličić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

POSVETA

*Ovu knjigu posvećujem svojoj voljenoj
supruzi Mariji za njezinu nesebičnu
ljubav i podršku u životu.*

Pripremila: Marija Sviličić

Uredio i obradio: Nenad Grbac

Osvrt na knjigu: Sreću treba uhvatiti

Male priče za dušu II

Esejističko putovanje kroz Sviličićeve Male priče za dušu i sreću

Sreću treba uhvatiti jer ona ne kuca na naša vrata tako često i kada zakuca, treba joj širom vrata otvoriti i dobrodošlicu joj poželjeti.

I zato Sviličićeve Male priče za dušu (II) koje nam se po drugi put u nastavku velikodušno, nesebično nude treba prigrliti i kao amajliju ih za sreću sa sobom svugdje nositi.

Marijanove Male priče za dušu tako su velike i krijepe nam i snaže dušu. Što ih se češće i duže čita, nekako za divno čudo sve su veće, nadrastaju same sebe, izlaze iz okvira obične, male pričice i sve nas više, moćnije, nježnije plijene. U svakom novom iščitavanju te pričice kratkoga daha sve su punije, zaobljenije i sve su nam draže i ljepše jer se u njima prepoznajemo i iz poruka - pouka njihovih učimo, odrastamo i sazrijevamo shvaćajući kako se ljepota života sastoji baš u malim, sasvim običnim, jednostavnim stvarima i gestama. Od prve priče pa do zadnje nižu se krugovi ljudskog života koji se polako, neosjetno, ali sigurno zaokružuju u jednu jedinstvenu, zaokruženu cjelinu.

Na prvi pogled to su pričice koje teku tečno, smireno poput bistrih potoka svojim jednostavnim, uobičajenim tokom, ali vrlo brzo shvaćamo, prateći njihovo putovanje, da put je njihov specifičan i ne baš tako jednostavan jer ponekad preplave mirno korito, ponekad poniru, pa opet izviru i teku dalje kao što i život teče.

I dok ponirem u Sviličićeve Male priče za dušu, izranja mi pred očima i dušom naslov knjige i pitam se: - Što je to sreća? Da li je to onaj divan, poseban, rijetki, dragocjeni osjećaj koji nas preplavljuje, ispunjava i krila nam daje i koliko, zapravo, sreća traje? Jer, sreća

jeste osjećaj i to prekrasan osjećaj, a znamo da se osjećaji u nama ne nastanjuju trajno. Oni dođu, iznenade nas, zaskoče, dušu nam zarobe, malo zastanu, ostanu da nam dušu nahrane, smire gladnu, žednu, a onda odu, odlete.

Gdje je izvor naše sreće? Odgovor nam daju Marijanove priče u kojima otkrivamo da izvor sreće sigurno nije u materijalnom bogatstvu, ali u duhovnom jeste. Sretni su oni koji sreću pronalaze u naizgled sitnim zadovoljstvima pa čak i u naporima nakon koji čovjek je ispunjen, zadovoljan, sretan. Ljudi koji imaju plemenitu narav, dobrotu, koji u tišini samoće pronalaze sreću, eh, oni su sretni, istinski sretni.

I zato su ove Male priče tako velike i rastu pred našim znatiželjnim, gladnim očima i žednom dušom. I zato nas one uče kako se vedrinom uma i srca možemo usrećiti jer nam kažu da je izvor sreće u razvijanju te dragocjene vedrine i mira u nama siguran i jedini put k sreći i ukazuju nam da nam sreću daruje ono što jesmo, a ne ono što imamo.

Tvorac ovih divotno jednostavnih priča je dobar čovjek koji u svim ljudima vidi dobrotu i ljepotu i vjeruje da svaki od nas ima svoga anđela čuvara čiju blizinu možemo osjetiti jer nas on okružuje svojom ljubavlju.

Njegov anđeo mira uvodi nas u tajnu mira i uči nas kako da se smirimo i kako da postignemo svoj nutarnji kao i vanjski mir. Jer, kada nam naš anđeo daruje mir, onda smo i sami sposobni da taj dragocjeni mir darujemo drugima – onima kojima je potrebniji jer ga ne znaju sami steći.

Spoznao je da nije spas u bijegu jer od smrti ne možemo pobjeći...Jedini spas je u prihvaćanju smrti.

Marijan nam govori o diktatorima, ne o onim velikima, iz povijesti svima nama poznatima, nego o onima koji nas svakodnevno i

uporno muče i tiraniziraju i mira nam ne daju. To su diktatori koje možemo sresti na svakom koraku i na svakom mjestu. To može biti naš šef, možda naš roditelj, majka, otac, brat, sestra, suprug, supruga, naše dijete, prvi susjed, prijatelj.

Pokušava sebi i nama objasniti što se dešava ako nismo sretni jer onda nećemo biti u stanju vidjeti sreću ni oko sebe. I o strahovima govore njegove priče i doznajemo da su oni zapravo jedna vrsta naše bespomoćnosti zbog koje izbjegavamo život i bježimo, umjesto da se uhvatimo u koštac s problemima i riješimo ih te tako tu negativnost pretvorimo u nešto lijepo.

Sviličić govori i o iskustvu prosvjetljenja. Spominje i važnost svakodnevne meditacije bez koje ne bi ni došao do tog iskustva.

Marijana proganjaju neke krivice kojih se ipak teško rješava i u zrelini godina. Tako on spominje osjećaj krivice koji se provlači kroz cijeli njegov život, a koji mu je nametnuo otac svojom strogošću i krutošću. Međutim, kada je doživio iskustvo prosvjetljenja, prestao je konačno sam sebe kriviti za krivice drugih za koje on nije bio odgovoran, Osjetio je mir, olakšanje, snagu.

Ne možemo darivati ljubav ako je sami nemamo u sebi, a isto tako ne možemo novcem kupiti ljubav, prosvjetljenje i zdravlje.

Poručuje: - Gdje nestaje naš ego, pojavljuje se ljubav, svijest i sve mogućnosti.

Spoznao je da ne treba više davati savjete. Dovoljna je njegova vedrina, njegov unutarnji osmijeh, njegova ljubav pa da se to isto probudi u njegovim klijenticama...

Savjetuje nam da pustimo snove da nas iznenađuju. Ne moramo odmah nakon sanjanja objasniti snove jer nekim snovima treba vremena da se iskristaliziraju.,

Marijan govori kroz osobne primjere i otvara nam se iskreno i zato mu tako i vjerujemo. Priznaje da je bježao u snove i spavanje još od djetinjstva, ali zbog toga nije postao bolestan. Samo ne treba ni u čemu pa ni u tome pretjerivati.

Treba pustiti snove da slobodno dolaze i odlaze jer oni su poruka, a ponekad i iskustvo i današnji odgovori na sutrašnja pitanja. Snove treba zapisivati, ali ne smijemo zaboraviti živjeti sada i ovdje.

Govori također i o sukobu strasti i razuma. Zbog strasti donosimo nepromišljene odluke, ali ako strast pretvorimo u ljubav, a razum i kontrola pobijede nad porocima, onda dolazi do oslobođenja i počinje radost života i naš će se duh i tijelo osnažiti.

Velika je lepeza Sviličićevih zanimanja i tema pa tako on stvara i priču o iscjeliteljima za koje kaže da im je cilj svima isti, a to je pomoći onima kojima je pomoć potrebna i koji od njih tu pomoć zatraže. Kaže da će ti neki iscjelitelji reći ono što želiš čuti, a neki će te naručiti ponovno da bi i ti i oni dobili više. Marijan smatra da je to blagoslov jer, dajući, najviše dobivamo.

Smatra da možemo iscijeliti traume iz djetinjstva i puberteta bez iscjelitelja tako da igramo na primjer picigin.

Naslov priče Sreću treba uhvatiti Marijan je odabrao i kao naslov cijele knjige priča. U toj priči on priznaje da se hvalio jednim svojim pothvatom kada je uspio ugasiti vatru, ali se hvalio s razlogom jer je na taj način podgrijavao svoj ego kako bi i drugi ljudi bili aktivni, a ne samo promatrači života i kako bi širili dobro, a ne zlo oko sebe.

Upoznajemo ovdje i Sviličića koji sluša predavanje poznatog američkog New age učitelja u Zagrebu. I zajedno s njim i mi slušamo predavanje velikog učitelja koji sipa mudrosti: - Najbolji je onaj mač koji se ne vadi iz korica, a najbolji ratnik je onaj koji ide k svom cilju bez borbe...

Od srca vam preporučujem da uronite u ovo tkivo koje nas uči kako da sada živimo kako bismo mogli kasnije živjeti. Život je neuništiv, ali je iluzija da ga treba stvarati, njega treba samo širiti. Mi smo svi međusobno povezani, bili toga svjesni ili ne....Širite i dalje mir i ljubav gdje god došli jer to su jedine vrijedne stvari koje se dijeljenjem uvećavaju...

Poručuje: - Bolje je okrenuti se pozitivnim stvarima jer samo tako pozitivno u nama raste, a zlo i loše stvari trebamo prepoznati i iskorijeniti. Ne hraneći ih, one same nestaju.

Zaključuje da život jeste jednostavan, ali naš um i tijelo su prekomplikirani. Ne bismo trebali nepotrebno komplicirati život i hvatati se za sitnice. Trebali bi uživati u životu, u svakom njegovom trenutku.

Sviličić smatra da smo vječni kao i naš DNA i RNA. Svi smo mi dio svemirskog ili Božjeg DNA i osuđeni na vječni život. Bogu je sasvim svejedno jesmo li dobri ili loši i za njega smo mala savršenstva u mirovanju ili aktivnosti.

Poručuje nam da ne moramo ništa raditi da bi bili sretni, nego samo opušteni fizički, mentalno i emocionalno. Ako smo mi sretni, onda je i Zemlja sretna.

Zanimljivo je i njegovo razmišljanje o pravu za koje kaže da je grlo života. On bi najradije očistio grlo sudstva. Zanimljivi su i prihvatljivi njegovi prijedlozi kako bi on to uradio i meni osobno su simpatični, pravedni, konkretni i praktični.

Predlaže da bogati daju siromašnima utege svoga života, dakle, imovinu, novac i vrijednosti . Dobro se uvijek vraća dobrim.

Otkriva nam tekst Desiterata koji je pronađen u staroj crkvi sv. Pavla u Baltimoru iz 1692. Preljep je to doista tekst koji nas uči da govorimo istinu smireno i jasno i da slušamo čak i glupe i neuke jer i oni imaju svoju priču. Ovo je ipak divan svijet – poručuje Desiderata.

U Unutarnjem satu ili unutarnjem ciklusu upozorava na bitnu razliku između simbola sata i pravoga sunca koje je na nebu. Treba početi s disanjem jer je taj sat najuočljiviji od početka do kraja života. Sviličić mudro zbori: - Sve postaje usporenije i lakše, ako uspijemo zadržati pažnju na tom ogromnom satu. Najvažniji navijač sata je pijenje čiste vode jer nas ona čisti od kočničara naših satova. Ako neke satove prečesto navijamo, skraćujemo im vijek trajanja.

I na samom kraju ovoga moga esejističkoga putovanja kroz Male priče za dušu Marijana Sviličića želim dodati: - Ovo je lijepa knjiga koja je na mene ostavila ugodan, opuštajući utisak. Lako je probavljiva, puna bjelina dotjeranih gotovo do sterilnosti i čitatelj poželi da i svijet bude tako lijep i bijel i svilen kao što je duša Sviličićeva i njegove Male priče za dušu. I, gle, slučajnosti, podudarnosti: U samom Marijanovom prezimenu Sviličić zrcali se svila duše nježne, dobre, meke koja sije dobrotu.

Male priče za dušu (I) koje nose naslov Put nestalih oblaka i Male priče za dušu (II) pod naslovom Sreću treba uhvatiti dva su kruga koja čine jednu zaokruženu cjelinu. Ako usporedimo ova dva kruga Malih priča za dušu shvatit ćemo da se prožimaju i nadopunjuju, iako su, možda, prve priče studioznije, znanstvenije, esejističke, ali zajednički im je nazivnik Male priče za dušu, priče koje unose mir, dobrotu, ljubav....

Stil im je jezgrovit, koncizan, sažet, lucidan, jasan, svjež, konkretan, a opet tako poetičan, glazben....

Sviličiću polazi za perom da prenese iz svoje lijepje, mirne duše ono bitno, ono najvažnije i najljepše što bi želio reći i naglasiti i sve mu

polazi za rukom jer on piše srcem i zato mu tako bezrezervno vjerujemo.

Njegove su priče zapravo crtice jer predstavljaju vrlo kratku proznu vrstu određenu samo naznačenim obrisom lika i događaja. Zato su neke njegove pričice – crtice bliske anegdoti i skici jer teži oblikovanju naizgled nevažnih događaja. Sviličić nas želi upozoriti na svoj tihi, mirni, nenametljivi, profinjeni način na moguće dublje značenje i poruku svojih priča koje su se duboko utisnule u njegovu podsvijest i koje ga progone i u zrelim godinama, ali ih se on pokušava i uspijeva riješiti onako kako najbolje zna i umije. Zato su njegove priče za dušu često i anegdote sažeto, kratko i duhovito napisane, ali nikada nisu i zajedljive, iako anegdote imaju i tu odliku. Te njegove priče sažeto ocrtavaju određene trenutke i sredine i likove, a vrhunac radnje ili poenta ili poruka nalaze se na kraju priče. U njegovim porukama, dakle, nema žalca, nema oštrice i to je zapravo ublažena priča, ponekad manifestirana kao anegdota, ponekad kao humoreska ili vic ili jednostavno ozbiljna priča, ali priča koja ima svoju dušu koja pulsira, diše i mi je osjećamo, a to je važno. Ima u tim pričama i esejističkog i znanstvenog kada nam govori o temama kojima se on bavi u životu.

On pokazuje i sklonost da izrazom postigne i umjetničke dojmove i u tome savršeno uspijeva.

Zbog svih ovih razloga, a ima ih još koje nisam u ovom kratkom prikazu stigla uklopiti, moja preporuka je:

Čitajte Male priče za dušu Marijana Sviličića!

Ljubica Šego

MALE ZEN PRIČE IZ HRVATSKE

Htjeli mi to ili ne, priče koje pišemo su dio nas. Opisuju nas bolje nego mi sebe sami. U njima se vide naši osjećaji, stavovi, maštanja, razmišljanja...

U ovim pričama prikazan je život netipičan za ovo podneblje. Marijan je bodul, a boduli su skloni poniranju u svoje dubine, slično meditaciji. On ispituje, istražuje sve što je alternativno i duhovno od bioenergije, masaže, joge, astrologije, radiestezije, i nekih kineskih načina razmišljanja.

Male priče za dušu su baš to; životni stavovi, mali događaji koji mogu ostaviti dubok trag na dušu. Nose u sebi preporuke pravednosti, ljubavi i vjere. Nenametljive su i interesantne, lagane i ugodne za čitanje. Uvode nas u Marijanov svijet, alternativan, neobičan, a opet tipično hrvatski.

Preporučujem pročitajte, razmislite, meditirajte i neće Vam biti žao.

Ljiljana Šiljak, prof.

ZAHVALE

Zahvaljujem svima koji su pridonijeli nastajanju ove knjige. Mojim roditeljima, osobito mome ocu, koji više nije među nama, koji je volio moje priče, a nije dočekaio izdanje druge knjige.

Zahvaljujem svojoj supruzi što je svojom podrškom i strpljivim radom na računalu (tipkanjem i uređivanjem teksta) pridonijela da od mog rukopisa nastane knjiga. I što je svojom slikom – ulje na platnu „Osunčani Glavoć“ (jedan od brojnih otoka na Kornatima) uljepšala naslovnici knjige.

Zahvaljujem lektorici i urednici Ljubici Šego, koja je svojim radom pridonijela jezičnoj čistoći teksta, kao i Ljiljani Šiljak, predsjednici Udruge „Vjekoslav Majer“.

Zahvaljujem tehničkom i grafičkom uredniku Danku Pezelju, koji je svojim radom na prvoj i ovoj sada knjizi pridonio da obje knjige izađu u tisak.

Zahvaljujem mojem školskom prijatelju Zdravku Duševiću, koji je bio nakladnik moje prve i ove sadašnje knjige.

Zahvaljujem Neni Šlogar na financijskoj pomoći i podršci.

Zahvaljujem i svim onima ljudima koji su mi bili podrška u stvaranju knjige, a i onima koji su svoje životne priče, na neki način, utkali na stranice ove knjige.

ANĐEO

Danas sam na ulici susreo prijateljičinog sina. Bio je utučen i bezvoljan, a ja po običaju dobre volje jer me čekao dobar posao i, naravno, dobra zarada.

- Ja u tebi i svim ljudima vidim dobrotu i ljepotu - rekao sam mu s neba pa u rebra za mene najvažniju ljudsku osobinu, ali i da započnem razgovor budeći u njemu pozitivnost, tjerajući vodu na svoj mlin i pomoći dragoj prijateljici koja mi se ponekad znala potužiti na svoga sina.

- Postavio bih ti najvažnije pitanje u tvom životu u ovom trenutku, ali zaboravi tko ti ga je postavio i često se vraćaj na ovo pitanje - nastavio sam punom snagom da ga podignem i raspoložim.

- U redu, rekao je i pogledao me kao da sam pao s Marsa.

- Pomoći ću ti i oko odgovora ako bude trebalo, ali ipak bih volio da sam dođeš do odgovora.

Opet me blijedo pogledao u još većem čuđenju, misleći: O čemu ovaj sada trabunja? Ali, ipak je ponovno rekao: U redu.

A ja sam nastavio razgovor bez obzira na njegovu nevoljkost da sudjeluje u njemu.

- Zaboravimo na čas mrtve, bića iz drugih dimenzija i one koji ne žive s tobom. Da li znaš tko je u ovom trenutku tvoj najveći anđeo?

- Ne! - kratko je odgovorio.

- Dobro, reći ću ti nešto поближе, možda ćeš lakše doći do odgovora. Blizinu svog anđela možeš osjetiti jer te on okružuje svojom

ljubavlju. On ti pomaže svom svojom snagom i razumijevanjem, na sve moguće načine, kako misli da je za tebe najbolje. Daje ti smještaj, novac, čuva djecu,... a s tvoje strane najmanje što možeš učiniti je da razgovaraš s njime kad god je to moguće jer samo tako će i on razumjeti tvoje želje i stremljenja. Trebaš mu biti zahvalan i voljeti ga jer, ako ti tvoj anđeo okrene leđa, bit ćeš u puno težoj situaciji, nego sada i to na svim područjima života jer će ti se zatvoriti vrata sreće koje ti otvara tvoj anđeo dobrim djelima.

Upao mi je u riječ: - Misliš na moju baku?

- Ne, rekao sam mu. Ona te jako voli, ali nije tvoj anđeo. Svi smo više ili manje međusobno povezani. Veća povezanost zove se simbioza jer oboje iz takvih veza imaju korist. Tebi tvoj anđeo daje ljubav, razumijevanje i podršku, a ti njemu oslobođenje da mirno i spokojno jednoga dana ode u novi život ili ga sa sobom vučeš u blato, odnosno, u svoj mali pakao.

- Misliš li na moju mamu? - s olakšanjem me upitao jer mu se napokon upalila lampica u svijesti – tom malom egoisti koji mi je počeo dizati tlak.

- Da, rekao sam mu.

Nakon toga razišli smo se s osmijehom na licu, svatko svojim putem.

BIJEG OD ŽIVOTA

Puno sam puta pobjegao od života, a i dalje ću ponekad bježati jer je to u ljudskoj prirodi. No, ipak, dva bijega su mi ostala nezaboravna jer i dan-danas, nakon toliko godina, još uvijek su mi sjećanja na njih bolna.

Toga ljeta završio sam treći razred gimnazije. Jednoga jutra tata me po kazni, zbog loših ocjena na kraju školske godine, odveo da radim kod majstora Peke na gradilište, prekrasnu neožbukanu kuću u prirodi, koja me se dojmila poput gole i nevine lijepo djevojke koju trebam obući. Savjestan kao što već jesam marljivo sam prionuo zahtjevnom poslu...

Drugo jutro, još ranije nego prošlo, tata mi je dao da odnesem nacрте na gradilište te kuće nadajući se da ću ostati i nastaviti posao koji je bio vrlo težak i zahtjevan, ne samo za mene - tinejđera već i za odrasle. Čim sam predao nacрте, pobjegao sam u veliki i zapušteni školski park – park svoga djetinjstva u kojem sam se godinama igrao s najboljim prijateljem. Sjeo sam na travu i gorko plakao..., sam Bog me spasio da ne puknem od bola. Onda sam se vratio kući i nastavio život kao da se ništa nije dogodilo.

Na kraju toga ljeta gospodin Peko je navratio kod mojih roditelja i meni dao dobru i zasluženu dnevnicu. Tako je moje 'prokletstvo' postalo moj najveći blagoslov jer sam od tada zavolio i tražio fizičke poslove gdje god sam imao priliku. Osim što sam se veselio radu i zarađenom novcu, mogao sam lakše obavljati mentalne poslove, a i osjećao sam se jačim, zdravijim i fizički i emocionalno. Novac sam ulagao u svoje znanje i vještine koje su mi kasnije dobro došle (meditacija, astrologija, radioestezija, masaža...)

Drugi moj veliki bijeg bio je dvadesetak godina kasnije za vrijeme bolničke posjete. Gospodin Peko je pri punoj svijesti umirao od raka, a ja sam s tatom otišao u posjet tom dobrom i marljivom obrtniku –

tatinom prijatelju i poslovnom suradniku. I, umjesto da mu razgovorom i pričama olakšam prijelaz s ove dimenzije, odnosno, razine u onu drugu - u naš pravi dom, ja sam razmišljao kako da što prije odem iz bolnice. To je primijetio i gospodin Peko vidjevši moju radost i olakšanje kada je moj tata rekao da idemo.

Danas pokušavam sam sebi objasniti ta svoja bježanja. Da li bi bilo drugačije da sam prihvatio taj posao sa željom da radim i da nešto zaradim, a ne što sam ga morao prihvatiti pod kaznom? Možda je samo cijela filozofija života u prihvaćanju i hrabrom suočavanju s raznim životnim situacijama. Prihvatiti samoga sebe onakvim kakav jesi – početak je mudrosti.

Pokušavajući objasniti drugi bijeg, došao sam do saznanja da, koliko god smo teoretski načitani i spremni prihvatiti smrt, u stvarnosti, kada se suočimo s njom u našoj neposrednoj blizini, nešto u nama, vjerojatno, onaj iskonski strah od nepoznatog, natjera nas u bijeg.

DIKTATORI

Razgovarao sam s prijateljem o diktatorima koje možemo sresti na svakom koraku u našem životu i na svakom mjestu.

Diktator je njegov šef o kojem je pričao s gorčinom, a mene je to nasmijavalo jer sam s njima odavno raskrstio. Ako mi se i pojave u životu, lako izlazim na kraj s njima, a da ga nasmijem, započeo sam s mojim ključnim iskustvom vezanim uz velikog diktatora.

Za vrijeme služenja vojnoga roka i nakon obuke za vodiča pasa bio sam raspoređen u četu čiji je komandir više volio mojih šest pasa nego sve vojnike. Iz tih razloga često je znao navratiti kod mene. Jednom prilikom, za vrijeme njegovog obilaska, sam Bog me spasio od sigurne kazne. Dao mi je strogu komandu, a ja sam odgovorio kratko i jasno: - Razumijem! - uz besprijekorni pozdrav, iako ga uopće nisam razumio, ali je on mene razumio, vjerojatno, vidjevši moj osmijeh na licu. Tu mi je opet Bog pomogao da ne reagiram na njegovu bespomoćnu ljutnju i izjavu: K... ti razumiješ!

- E, tako treba s diktatorima, rekao sam svom dragom prijatelju i nastavio: -Ako ih ne možeš izbjeći, idi im niz dlaku, druge ti nema. On je šef, a ti moraš šutjeti i izvršavati naredbe, a za savjete i objašnjenja pitaj suradnike.

- Lako je to govoriti - pobunio se moj prijatelj i nastavio: Moj tata je također diktator prema meni, sestri i mojoj mami jer, umjesto da nam je dao krila, on ih je stalno rezao, ponašajući se prema nama kao da smo njegovo vlasništvo i njegovi robovi.

-Onda prvom prilikom bježi u novi posao kod drugog šefa i daleko od oca jer takve šefove ne možeš sam maknuti. Tko zna tko sve stoji iza tvoga šefa? Možda šef druge firme podržava ovoga i obrnuto. A kad ih se makne, samo promijene firme. Tvoj šef ode u njegovu, a

on u tvoju. Tako je to bilo u komunizmu, a možda i u divljem kapitalizmu kakav je kod nas u Hrvatskoj.

Diktator dvije kuće napravi, a tri sruši, a ti za vrijeme svog života napraviš jednu i ne srušiš je. Za tebe nitko neće ni čuti, a za diktatora svi znaju. Hvale ga zaboravljajući njegova rušenja i uništavanja.

Takva su vremena.

ERA VODENJAKA

Frenki je ispunjavao brojeve lota moleći u sebi da mu Bog kaže dobitne brojeve. No, umjesto da ih čuje, začuo je ljutiti glas u nutrini svoje svijesti.

- Ja nikad nikome nisam rekao dobitne brojeve, iako ih volim, a to što su ih neki ljudi, ipak, pogodili je puka statistička vjerojatnost. Kada bi i dobio veliki dobitak, on ne bi pripadao tebi, već tvojim najbližima. Isto kao što tvoj petogodišnji sin Marko nije tvoj, već svoj. Na takav način trebao bi prihvatiti i eventualni dobitak jer što je dobitak veći - manje pripada tebi i teže ga je podnijeti (nositi) ma kako to čudno izgledalo.

- U eri Riba koja je, na vašu sreću prošla, ja sam vas usmjeravao gdje da bacite mreže i udice. Sad u eri Vodenjaka tražim od vas da u sebi prepoznate snagu Lava (znak nasuprot Vodenjaka) i da se hrabro bacite u more – more ljubavi. Tamo gdje nestaje ego i posjedovanje - nastupa predaja ega, odnosno, uviđanje da je on maska vašega pravoga ja. To znači da ste tek tada spremni za učenje i istraživanje punine svijeta.

Sa čuđenjem ga je Frenki prekinuo pitanjem: - A što je s morskim psima?

- Ti morski psi su Neptunova iluzija od prethodne ere. U ovoj eri budit će vas Uran (moj glasnik) govoreći vam da vam te nemani ne mogu ništa loše učiniti jer je ljubav jača od straha. I što više ljubavi budete imali to ćete je više davati i primati. Za to vam neće trebati mnogo riječi jer ćete više komunicirati osjećajima, dodirrom, zagrljajem, maženjem i masažom. Spoznat ćete da i to budi duboke osjećaje ljubavi i ljepote u vama i u drugim ljudima. Spoznat ćete da niste sretni zbog ljubavi koju drugi osjećaju prema vama, nego zbog ljubavi koju vi osjećate prema drugima, a ti drugi ljudi samo u vama

bude i jačaju vaše središte ljubavi i sposobnosti da oko sebe prepoznate i vidite ljepotu i dobrotu.

- Kakva je to era Vodenjaka? - nastavio je.

- To je jedna od najboljih era za vas. U njoj će na vidjelo izaći iz vas ljubav, rad i poštenje. Život u moru i na moru za vas će postati realnost, na što sam vas već sada počeo pripremati, podižući iz godine u godinu razinu mora da postanete svjesni toga da vaši kontinenti i otoci nisu ništa drugo do vaši čamci i brodovi.

- Da li to znači da se mora promijeniti svijest ljudi?

- Da. Ne možete uvijek samo prebacivati odgovornost na mene za sve što se događa i što će se dogoditi. Trebate me naći češće u sebi i živjeti po mojim načelima. Trebate imati hrabrosti da vršite odabir i lakše ćete proći kroz sve svoje strahove i mijenjati ih tako da se ne plašite ljubavi.

Odjednom je nastala tišina. Frenki se trgnuo pitajući se da li je to bio samo san ili je, zaista, osjetio Božje prisustvo. No, što god da je bilo - bilo je inspirativno. Osjetio je u sebi mir i spokoj bez želja i shvatio ispraznost maštanja o lotu i lakim zaradama.

VIZIONAR

Put do pakla popločen je dobrim namjerama, ali put do raja popločen je dobrim djelima. Drži se toga i uvijek ćeš biti sretan - rekao sam prijatelju Tomislavu.

- Što mi to vrijedi kada je moja firma pred stečajem - odgovorio je.

- O tome si trebao puno prije razmišljati i tražiti pomoć prije nego si upao u takvu situaciju. Da si bio vizionar i pomagao drugima kad im je bila potrebna pomoć, bez da su je tražili, tada bi i oni tebi pomogli i ne bi došao u ovako tešku situaciju. Sada oni zbog tvoga tvrdoga stava ne žele tebi pomoći. Ti si htio biti monopolist i bojao si se da te drugi ne prestignu. Podmetao si im klipove nastojeći ih uništiti. Ono čega si se bojao, to ti se i dogodilo.

- Monopolizam je korisna pojava u društvu jer savjesni i pametni vlasnici znaju voditi firme - branio se Tomislav.

- Ne, nije, jer je zdrava konkurencija uvijek dobro došla u bilo čemu. Takmičenje svakog motivira pa čak i publika voli takmičenje. Takmičari uvijek moraju biti budni i borbeni. Samo stav u toj borbi treba biti ispravan tako da svi budu pobjednici: i onaj tko je prvi, i onaj tko je drugi ili zadnji. Ako su svi dali sve od sebe, i ako su sačuvali dostojanstvo, i ako su nešto naučili – onda su i oni pobjednici jer konkurencija rađa kvalitetu. Savjesni i pametni monopolist može neku firmu godinama dobro voditi, ali može se dogoditi da, uslijed svoje starosti i bolesti, otvrdne i opusti se, ne prati nove trendove tržišta, počinje griješiti, zaboravljati,... i firma polako počinje propadati. Što kažeš na to?

- Slažem se, ali što su od napretka imali Indijanci? - skrenuo je razgovor u sasvim drugom pravcu Tomislav.

- Njih su zgazili doseljenici koji sebe sada nazivaju Amerikancima. Uzeli su im zemlju i dostojanstvo. I ono malo što ih je ostalo postao je narod drugog reda. Amerika je postala najveća velesila u svijetu i u svemu želi biti prva. Stvorile su se velike korporacije koje nemilosrdno gutaju male firme šireći se na sve strane svijeta. Bogati su postali sve moćniji i bogatiji, a srednji sloj polako nestaje i približava se siromašnim ljudima kojih je sve više. No, ipak, i dan danas u većini zemalja starog kontinenta Amerika se smatra zemljom bogatstva, demokracije i dobrog života gdje se radom i znanjem može postići više negdje drugdje.

- Sadašnji Amerikanci trebali bi, ipak, usvojiti neka prastara znanja Indijanaca koji su živjeli u skladu s prirodom, čuvajući Zemlju za buduće generacije jer Zemlju smo svi mi posudili (ona nije naša) na korištenje i takvu kakvu smo posudili – nakon naše smrti, moramo je ostaviti - sa smiješkom sam rekao Tomislavu jer sam u njemu prepoznao novog Indijanca.

GUNĐALA

Ponekad, kada mi dođu žute minute u životu, često me dignu neka moja gunđala, kao što su: Denis, o kome sam puno pisao, rođak iz Splita i Pero iz Zadra.

Sjedio sam za kuhinjskim stolom u stanu moje tete u kojem žive osim nje, moj (po tati) crnogorski rođak, njegova supruga Splićanka i kći studentica. Nakon što sam doručkovao, popio kavu i odvjebao svoje standardne vježbe za kralježnicu i trbušne mišiće i počeo zapisivati u bilježnicu svoje impresije, došla mi je pomisao: - Zašto da se ne riješim tih gunđala koji me svojim pričama opterećuju? Stalno se žale, prigovaraju, svi su im krivi jer su prije živjeli ljepše i bolje, a i standard im je bio veći...

- Kako im pomoći, upitao sam se? Možda bi ih trgnulo da im pročitam neki lijepi tekst iz knjige koju upravo čitam: „Svaki dan Osho“:

- Kada jednom shvatite osjećaj zahvalnosti i dopustite mu da duboko uroni u vas, počet ćete se zahvaljivati za sve. A što ste zahvalniji, manje ćete se žaliti i prigovarati. Kada nestanu prigovaranja, nestaju i nevolje. One postoje samo dok se prigovara. One se zalijepu za prigovaranje, za um koji prigovara. Nemoguće je osjetiti nevolju ako je čovjek zahvalan. To je jedna od najvažnijih tajni koje treba naučiti.

Vezano uz ovo sjetio sam se izreke Žarka Dolinara: *Najteže je biti bespomoćan, a najlakše je pomoći bespomoćnom.*

Nažalost, ovakve izreke kod ovakvih ljudi ne pale jer, kada si s njima, moraš plesati kako oni sviraju. Misle da su oni u pravu, da su tvoja mišljenja i stavovi pogrešni. Naprosto se ne žele promijeniti.

U tom trenutku, a bilo je negdje oko 12 sati, u razmišljanju me omeo glas:

- Dobro jutro, rođo!

Odgovorio sam istim riječima i nastavio pisati puštajući svog rođu (tako smo od milja zvali jedan drugoga) da u miru popuši cigaretu i popije prvu jutarnju kavu – njemu je tek počeo dan.

Kada je došao malo k sebi, upitao sam ga znajući da se neće ljutiti šalama na svoj račun: - Znaš li zašto Crnogorac nije lijen?

- Za jesti - odgovorio je.

- Ma, i za to je lijen - odgovorio sam - jer mu je teško žvakati hranu. Jedino za što nije lijen je piti pivo, ako mu supruga odčepi bocu.

- A znaš li zašto je pala zadnja crnogorska vlada? - upitao me i nastavio: Obećali su nova radna mjesta.

Eto, tako smo započeli dan, a ja sam i dalje u vedrijem tonu nastavio pisati misleći: - Ta će me gundala, iako su starija od mene nadživjeti, a pogotovo Pero, moj prijatelj iz osnovne škole koji u svakom našem razgovoru iskazuje nezadovoljstvo, buni se i negoduje na sve i svakog, iako ima dobru i marljivu suprugu i dvije vrlo lijepe i pametne kćerke.

HVATAČ SNOVA

-Što je za tebe san? - upitao me prijatelj.

- Život u paralelnoj dimenziji s ovom fizičkom. Uzročna dimenzija u kojoj sve nastaje pa se zatim materijalizira u ovoj fizičkoj. Ali, nažalost, nisu svi snovi važni i produkt te dimenzije, već mogu biti samo produkt našeg uma koji se regenerira dok mi spavamo. Zbog toga neke snove niti ne registriramo što nas ne treba opterećivati, a s druge strane, jedan dio snova su astralna ili mentalna putovanja.

- Mene niti jedan san ne opterećuje, a snove niti ne registriram.

- Trebao bi svaku večer otići na spavanje s namjerom da se ujutro sjetiš bar jednoga sna. To će ti olakšati svakodnevni život jer najlakše je preko snova spoznati tko si i kamo ideš, a jednoga dana, kada ostariš, lakše ćeš napustiti ovaj život jer snovi ti pomažu da postaneš manje opterećen materijalnom stranom života i vezanošću za njega. Preko snova otvaraš nove dimenzije postojanja i života buđenjem čakri (kotača života), osvješćivanjem i upoznavanjem drugih dimenzija...

- Kakve veze imaju druge dimenzije sa snovima?

- Svaka dimenzija ima svoje snove, stanovnike i svoje boje. Osvješćavajući snove, otkrivamo u kojoj smo dimenziji bili pa tim snovima, ovisno o dimenziji boravka, dajemo značaj. Na primjer: astralni svijet je svijet želja i osjećaja, u mentalnom svijetu dobivamo proročke informacije ili rješenja nekog problema kojeg nismo uspjeli riješiti u svakodnevnom životu...

- Pa, ti puno znaš o snovima.

-Da, jer snove sam počeo zapisivati već na kraju osnovne škole. Danas ih ne pišem jer ih ujutro ispričam supruzi, kao i ona meni

svoje. I puno čitam o njima. Nažalost, ovaj je život za mnoge ljude postao poput života u tenku. Sebe su zaštitili oklopom, ljude gledaju preko nišana i tu i tamo ispaljuju projekte. Njima bi san bio kao život u autu pa čak i u zrakoplovu – ljepši, uzbudljiviji, zanimljiviji...

-Da li se svaki čovjek može baviti snovima?

-Ne. Pogotovo oni koji u njih ne vjeruju, ali ti bi mogao biti i bioiscjelitelj jer su ti svi kotači života u nekoj mjeri aktivni, neki više, a neki manje gibajući se u pravilnim smjerovima.

I da mu to ilustriram praktično, uzeo sam svoj visak i provjerio mu čakru po čakru.

- Da li bi mi koristilo da kupim neku knjigu o ovoj temi?

- Kako da ne. No, za sada ću ti ja pomagati. Sebe u snu možemo doživjeti kao kuću ili neku životinju: tigra, orla, zmiju... koji nam pomažu kao saveznici ili anđeli i u ovoj dimenziji postojanja. Na kraju krajeva, to smo sve mi jer, da nema onoga koji sanja, ne bi bilo ni snova. Ovaj zaključak proizlazi iz izreke: Ljepota je u oku promatrača. To je jako duboka izreka i vodi nas dublje u nas same ili na površinu svijesti, u san ili 'javu'. Sve probleme po ovom ključu možemo riješiti. Na primjer: Ako u sebi nismo sretni, sreću nećemo moći vidjeti ni oko sebe. Isto tako i naši strahovi zbog kojih često izbjegavamo život, nisu ništa drugo nego naša bespomoćnost koja traži našu pomoć da otkrijemo zašto se nečega bojimo i da tu negativnost pretvorimo u nešto lijepo, da od nereda stvorimo red.

- A što je astralna projekcija? – skrenuo je s teme moj prijatelj.

- To ima jaku vezu sa snovima jer astralna projekcija (ili mentalna) je sam život u tim drugim paralelnim dimenzijama, dok je astralno putovanje prisjećanje nakon boravka u tim dimenzijama. S njom još uvijek nemam neko veće iskustvo, ali možemo i o tome razgovarati

kada mi jednoga dana ispričaš tri svoja sna, kakve si emocije imao kada si sanjao, odnosno, da li je neki od njih bio u boji? Koje je vrste bio san, na primjer: san želja, san otpuštanja, proročki san, san koji te informira ili ti rješava problem ili astralno putovanje? Rekao sam mu bacivši veliku udicu s velikim mamcem na njoj pa neka zagrizi ako je kit jer, da sam mu rekao da mi jednoga dana ispriča jedan san ili dva, to bi bilo kao da ga molim, a ne da sam bacio udicu.

PUTOVI GOSPODNI

- Kao da mi je pao kamen sa srca dok sam sebi i u sebi rekao: - Svijet je onakav kakav bi trebao biti. Drukčijim sam ga očima vidio kao da mi je netko skinuo mrenu s očiju. Kako se to može objasniti? - upitao me toga popodneva prijatelj.

-Doživio si iskustvo prosvjetljenja. Upalilo se svjetlo prosvjetljenja u tebi, samo trebaš paziti da ti se ponovno ne stvori mrena na očima. Zbog toga često se sjeti puta do prosvjetljenja jer i to je važno uz svakodnevnu meditaciju bez koje ne bi ni došao do tog iskustva.

- Ali kako to da mi je prosvjetljenje došlo u jednoj velikoj bolničkoj čekaonici koja je ujedno i ulaz u bolnicu? Logičnije bi bilo da mi se to desilo negdje u prirodi, a ne u bolnici.

- Čudni su putovi gospodnji. Što si radio toga dana da ti se desilo to iskustvo? Da li si spoznao nešto?

- U normalno vrijeme sam ustao, sa suprugom doručkovao, s užitkom popio kavu, odvežbao i otišao s njom kao pratnja u bolnicu da lakše podnese neugodan pregled. U prepunoj čekaonici pronašli smo mjesto za sjedenje i pripremili se na dugo čekanje.

Nakon izvjesnog vremena došao nas je posjetiti prijatelj koji radi u toj bolnici. Uz ugodan razgovor, pijući kapučino iz automata, zaboravili smo gdje se nalazimo sve dok nas nije trgnuo poziv za moju suprugu da uđe u specijalističku ambulantu.

Otišao je i naš prijatelj, a ja sam ostao mirno sjediti promatrajući ljude oko sebe zanesene svojim mislima i strahovima.

Prošla su dva sata čekanja, smanjio se broj pacijenata, zrak je postao čišći i nastala je tišina. Odjednom, vratilo mi se sjećanje u djetinjstvo na strogoću moga oca koji mi je znao pokazati da me voli samo onda

kada je sve bilo po njegovom i kada bi iz škole donosio dobre ocjene. To je u meni stvorilo osjećaj krivice koji se provlačio kroz cijeli moj život. I dan danas, iako živimo u skladnom braku supruga i ja, volimo se i razumijemo, pojavljuje se taj poznati osjećaj krivice - kriv sam što je ona neraspoločena, što je često ostavljam samu zbog posla ili zato jer je bolesna...

No, nakon tog iskustva i te poruke prestao sam sebe kriviti za tuđe probleme i tegobe. Osjetio sam olakšanje, snagu i mir u sebi.

- U tom trenutku mogao si pomisliti bilo što, a možda je to bio glas Boga koji je tebi prenio tu poruku. Najvažnije od svega toga je tvoje olakšanje i prepuštanje u Božje ruke s porukom: - Svijet je onakav kakav treba biti.

RAZGOVOR UZ KAVU

Priznavali to ili ne, ali odavno smo bili više od znanaca, a nadam se da će tako i ostati. Oboje smo imali teško djetinjstvo i teške prošle živote. Često nam se putovi ukrštavaju zbog karmičke povezanosti. Najvažnije u svemu tome je što s punim razumijevanjem bodrimo jedan drugog, davajući si međusobno komplimente poput toga da imamo što svijetu reći i pokazati. Njemu sam sve o sebi mogao reći, a i on meni o sebi jer smo znali da ni jedan ni drugi te informacije neće zloupotrijebiti.

Tako je i sada, i u ovome životu. Uživajući u ponovnom susretu i ispijajući kavicu u jednom malom kafiću u Tkalčičevoj ulici, započeli smo razgovor s temom o sadašnjoj situaciji u svijetu i kod nas.

- To što precjenjujem konstruktivnu reakciju je jako bitno. Mi smo kroz čitavu povijest i danas preaktivni. Previše se množimo, previše jedemo, previše izgrađujemo, zagađujemo okolinu..., a premalo cijenimo one ljude koji pametno pričaju i meditiraju – čak mi zapadnjaci preziremo takve ljude. Što bi tek bilo od Majke Zemlje da preko noći ne spavamo i sanjamo.

Cijenim konstruktivnu neaktivnost jer znam i osjećam kolika je to dobrobit ne samo za mene već i za čitav svijet. Mnogi ljudi još uvijek ni ne znaju što je to, a kamoli da se upuštaju u takvu aktivnost. Promatrajući za susjednim stolom djevojku i dečka u skupoj odjeći i obući po najnovijoj modi, nehotice sam se podsmjehnuo što je primijetio i moj prijatelj.

Začudeno me je pogledao, prekinuvši izlaganje i upitao: - Zašto si se podsmjehnuo?

- Upravo ju je zaprosio, a oboje u sebi nemaju ni trunke ljubavi, koliko u ovom času mogu primijetiti.

-Kako znaš?

-Shvatio sam promatrajući njihove aure, geste i pokrete tijela. Ne možeš davati nikome ljubav koju u sebi nemaš, a oni ih oboje nemaju. Novcem i bogatstvom ne možeš kupiti ljubav, prosvjetljenje i zdravlje, ako na tome 'krvavo' ne radiš. Prosvjetljenje i ljubav su stanja svijesti koja se probude poput pritiska gumba na šalteru. Recimo: da upališ lampu u sobi nikakva ti filozofija neće pomoći. Upaliti lampu pomoći će ti jedino fokusirana namjera na pravom mjestu i opušteni umjereni pritisak prstom na strujnom prekidaču da poteče struja u ispravnu žarulju. To ništa nije neobično jer svaki dan to radiš pa i ne posumnjaš da se lampa neće i ovaj put upaliti. Isto važi i za ljubav i prosvjetljenje.

-Odakle ti to znanje? - upitao me sa željom da nastavimo ovaj zanimljiv razgovor.

- Do ovih spoznaja došao sam čitajući puno knjiga, i to između redova, ne samo kao neko lako štivo poput romana i primjenjujući te informacije u svakodnevnom životu, naročito, u meditaciji i masaži. Na primjer: kada se ogrnem dekom za vrijeme meditacije, bolje i lakše meditiram jer manje gubim toplinu, a toplina moga tijela budi moj kundalini i ostale energije koje kruže mojim tijelom. Kada masiram, stvorim ugodan ambijent oko sebe, stavim na pod deku i plahtu da me ne žuljaju koljena i pokušavam osloboditi osobe koje masiram od lažnoga srama jer, kada je moja klijentica opuštena, tek onda ima zdravstvene koristi od tretmana.

- Kako prepoznaješ te situacije kod klijentica i kako ih toga oslobađaš?

Moj prijatelj htio je nešto novo naučiti.

- Hvalim masažu i govorim o korisnosti masaže. Govorim im da trebaju voljeti svoje tijelo, brinuti o njemu, riješiti se sramežljivosti,

više ga njegovati, zdravije se hraniti. Prihvatajući sebe onakvima kakvi jesu, mršavi ili debeli, stari ili mladi, zavoljet će i oni sami sebe sa svim svojim manama i vrlinama.

Nisam htio izvući iz rukava svoje zadnje adute pa sam mu rekao:

- Kada ti naučiš mene kako se vodi preporađanje ja ću tebe kako se masira.

Skrenuo sam temu o meni pa sam ga upitao:

-Kako si ti došao do prosvjetljenja, odnosno, iskustva pravoga 'ja' u sebi?

- Isto kao i ti. Puno sam čitao i radio na sebi - od joge do sviranja na gitari. U mnogim duhovnim knjigama čitao sam da trebamo biti svjedoci svoga života i svojih aktivnosti. I kad god bih naišao na takav tekst, uplašio bih se, dok bi jedan dio mene to odobravao. Uplašio bih se zbog toga što se nigdje ne opisuje na razuman način tko i što je svjedok, već ono što nismo mi – iluzija koja nas veže.

Puno se govori i piše o iluzijama, a o našem pravom 'ja' jako malo. Tko ga nije doživio, taj ne shvaća o čemu se tu zapravo radi. Teško je prepoznati u svim tim knjigama da je svjedok u biti spoj našega maloga 'ja' s velikim 'ja'. Gdje nestaje naš ego, pojavljuje se ljubav, svijest i sve mogućnosti. Samo trebamo ući svom sviješću u naše središte pluća, odnosno, duhovnoga srca i promatrati naše disanje. I to je sve. Automatski postajemo prosvijetljena bića – postajemo jedno s Bogom Stvoriteljem, Bogom sat chit anandom – Bogom svih mogućnosti, a sve ostalo odlazi od nas, postaje periferija koja je tu i ne mora biti jer će kad-tad otići, bilo to neka bol, neka ljutnja, neka glad...

- Nisi mi odgovorio na pitanje, bio je uporan moj prijatelj.

- Nekada sam davao savjete i činio svakakve druge gluposti. Danas vidim, ako me oni sami nešto ne upitaju, ja im ne solim pamet. Dovoljan je moj primjer, moja vedrina, moj unutarnji osmijeh, moja ljubav... da se to isto probudi u mojim klijenticama, ako u sebi imaju iskru toga što im ja svojim životom pokazujem.

HVATAČ SNOVA (2)

- I ja sam postao hvatač snova, pohvalio mi se Ante jednoga dana ugodno me iznenadivši tom izjavom i dokazom na papiru na kojem su bila zapisana tri sna.

Kupio sam i knjigu o toj temi: 'Knjiga snova', Sylvia Browne i Lindsay Harrison.

Sa zanimanjem i veseljem sam proučio taj tekst s napisanim snovima i njihova tumačenja. I rekao: - Ostao sam bez teksta. Budi i dalje uporan, ali ne obraćaj tako veliku pažnju snovima. Daj im malo više slobode.

- Kako to misliš? - pobunio se Ante.

- Pusti neka te snovi iznenađuju kao malo dijete. Ne moraš odmah isti dan nakon sanjanja objasniti snove. Nekim snovima treba vremena da dođu na svoje mjesto, odnosno, da postanu jasni i da nas udare svojom snagom.

- Da li sam ušao u opasno područje? - upitao je.

- Ne, nisi, dok god savjesno ispunjavaš svoje dnevne aktivnosti i ne uzimaš stimulanse. Ja sam već u osnovnoj školi počeo bježati u snove i spavanje. I nisam, kao što vidiš, postao bolestan. Ali, ipak, trebaš biti razuman u svemu jer um je slojevit, tako da svi mi u isto vrijeme možemo biti paralelno na više nivoa uma. Strast također ima puno zamki, ali najvažnije je ne izgubiti potpunu kontrolu na duže vrijeme, kao što je česta pojava u današnje vrijeme. Rekao bih da su strast i razum dva ratnika koji se stalno sukobljavaju. Zbog strasti donosimo nepromišljene odluke, razaramo brakove, ostavljamo žene i djecu, vodimo ratove, a alkohol, droga, pušenje, kocka i svi ostali poroci

proizlaze također iz strasti. Osim toga, sa strašću jurimo velikom brzinom u skupim automobilima, ugrožavajući sebe i druge na cesti.

Kada strast pretvorimo u ljubav, a razum i kontrola pobijede nad porocima, onda znamo da smo blizu cilja, a to je oslobođenje, radost života i osnaženje duha i tijela.

- Kako nam tu mogu pomoći snovi?

- Ja vjerujem da mi u snovima osjećamo, doživljavamo, naslućujemo pa čak i otkrivamo neke bitne činjenice o stvarnosti, a ta iskustva nas vode do poboljšanja ili čak potpune obnove naših života. Zato bih ti rekao da pustiš svoje snove slobodno da ti dolaze i odlaze, ne plašeći ih se jer oni će nekad biti poruka, a nekad iskustvo koje ćeš pretočiti u sadašnjost. Kao što kaže „uspavani prorok“ Edgar Cayce: 'Snovi su današnji odgovori na sutrašnja pitanja'. Zbog toga zapisuj snove, ali ne zaboravi živjeti sada i ovdje.

ISCJELITELJI

- K njima bi svi htjeli doći, a ništa ne bi dali. Zbog toga iscjelitelji trebaju biti mudri – uzeti nešto od svojih klijenata, a da toga oni nisu ni svjesni. To može biti poput sklapanja međusobnog ugovora. Nekad se dovoljno samo rukovati, ali to najčešće nije dovoljno. Njima je potrebno nešto više, ime i prezime osobe, datum, godina rođenja,... Svaki traži nešto. To može biti bilo što, poput kapi krvi,... To je kao pisani ugovor (presjeći karte).

Neki iscjelitelji će reći ono što želiš čuti. Neki ćete naručiti ponovno i ponovno da bi i ti i oni dobili više. To je blagoslov jer, dajući, najviše dobivamo. Samo čovjek može biti škrt prema prijateljima, a to je destruktivnije od bilo koje bolesti na Zemlji. Tko je škrt prema drugima, najčešće je škrt i prema sebi. Tako se ubija život u sebi i svojoj okolini i širi bolest.

Trebamo isprazniti i oprati šalicu da bi u nju nešto drugo i nešto novo ušlo, a mi smo ta šalica i čaj u njoj ili praznina jer nam um nije potreban dok smo u ljubavi i miru.

Najvrjednija i najzdravija stvar je otkriće praznog uma, a um ti može isprazniti samo prosvijetljena osoba koja se stavila u ulogu iscjelitelja. Sve ostalo su polovična rješenja kao kada se žedna osoba umjesto vode napije morske ili slane vode. To može koristiti, ali nije potpuno rješenje.

- Kakve veze imaju iscjelitelji i koje uloge najčešće uzimaju prosvijetljene osobe? - prekinuo je moje izlaganje radoznali nećak.

- Imaju isti cilj – pomoći na sve načine onima koji dođu kod njih. Drukčiji im je put do cilja, ali cilj im je isti. Iscjelitelji nisu samo oni koji mašu rukama oko ljudi, već oni koji razgovaraju s ljudima, ukazujući im na to čega se u životu trebaju riješiti, a što usvojiti u svom svakodnevnom životu da bi opet bili zdravi kao nekada...

Prosvijetljenim osobama je svaka pozitivna uloga bliska i draga. Ipak, najčešće uzimaju uloge zmajeva i alkemičara...

- Ali, zmajevi ne postoje! - upao mi je u riječ nećak.

- Mislio sam na simbolične zmajeve. Oni su gospodari četiriju elementa: vatre, vode, zemlje i zraka. Tako da prosvijetljeni ljudi najčešće žive u prirodi gdje se mogu igrati sa svim elementima, iscjeljujući planet Zemlju, a time i biljke, životinje i ljude koji žive u njihovoj blizini. Zmajevi su mitska bića dobrog srca.

-Znaš li zbog čega ovo sve pričam? - upitao sam nećaka da bih skrenuo temu sa zmajeva i alkemičara.

- Ne znam - odgovorio je iskreno moj nećak

- Zato jer svi mi volimo pričati o sebi i svojim životima. Pa, tako i ja cijelo vrijeme pričam o sebi i svojim snovima. Želio bih biti uspješniji iscjelitelj i trenutno me boli što nisam prosvijetlio jednu klijenticu, poznanicu moje supruge. Godinu dana je masiram i pokušavam riješiti škrtosti, no kako nisam uspio, dignuo sam ruke od nje. Pokušavam ne suditi drugima, ali kada vidim škrtost, ne mogu odoljeti takvom izazovu. Mislio sam da je to lako riješiti, pokazujući svojim primjerom i svojim životom, ali ako osoba nije spremna, kao što je bilo u ovom slučaju, bolje se povući ne rasipavajući energiju u krivom pravcu. Dobro sjeme koje je posijano u nekoga kad-tad će proklijati, ako ne u ovom životu, onda u slijedećem.

A sada idemo ti i ja sami iscijeliti naše traume iz djetinjstva i puberteta bez iscjelitelja, psihologa i svih ostalih posrednika.

- Kako? - znatiželjno je upitao moj nećak.

- Idemo igrati u dvorištu picigin* na suho, a ako me pobijediš, vodim te večeras u ljetno kino.

**Picigin - odbojka s malom loptom koja se igra u plićaku mora*

SREĆU TREBA UHVATITI

Jedan od sretnijih dana toga sunčanoga i suhoga ljeta bio mi je kada sam uspio ugasiti vatru koja se mogla pretvoriti u požar velikih razmjera da nisam spretno, snalažljivo i brzo intervenirao.

Dva vragolasta tinejđera su u krugu bivše vojarne, iza garaža i u blizini nekadašnje velike tvornice tekstila u Zadru 'Borisa Kidrića' zapalila vatru. Gospođa koja je prolazila pored njih i to vidjela počela je panično vikati jer je vatra već zahvatila obližnje žbunje. Začuo sam viku i odmah potrčao u tom pravcu. Dečki su odmah pobjegli, ali na moje čuđenje, bez imalo straha. Nisam potrčao za njima, već sam otkinuo veliki zeleni snop koromača i počeo lupati po vatri gaseći je.

Dvije djevojke mobitelom su pozvale vatrogasce, ali kad su vidjele mene kako spretno gasim zadnje plamenove vatre - tik do velikog suhog bora, poništile su poziv, tj. opozvale ga i rekle vatrogascima da je vatra ugašena.

S razlogom sam se hvalio kad god sam bio u prilici svojim pothvatom, podgrijavajući svoj ego da i drugi ljudi budu aktivni, a ne samo promatrači ovoga života, šireći dobro oko sebe i ne lijepeći se za zlo jer se tako loše hrani, a onda i raste. Ono što hranimo i čime se bavimo, to raste.

Isto tako, toga ljeta, doživio sam i vrlo tužan dan, kada mi je jedan veliki crveni morski crv - člankonožac iskliznuo iz trapule*. No, nije bilo samo to, već i više razloga. Prvi, što sam teškom mukom našao rupu od crva roneći u dubinu mora. Postavio sam trapulu na rupu i čekao. Kada je crv ušao, aktivirajući osti, zakačio sam praznu plastičnu bocu ispunjenu zrakom na trapulu koja ga je zajedno s trapulom, snagom uzgona, polako izvlačila iz rupe prema površini mora. No, dogodilo se ono što sam najmanje očekivao. Iako je crv već bio metar i pol izvan rupe i pola metra od površine mora, odjednom se izvukao i otišao u nepovrat - i on, i sav moj uloženi trud.

Drugi razlog moje tuge bio je što bi to bio najveći ulov u mojoj dugogodišnjoj lovačkoj karijeri jer crv je bio dug najmanje pet metara. To sam zaključio po opsegu njegovoga vrata koji je bio kao moja dva palca na ruci.

Treći razlog je to što nisam poslušao glas intuicije i provjerio jesu li ga osti trapule dobro probušile, već sam gubio vrijeme tražeći druge rupe od crva.

Volim te kolonije crva. Nastojao bih im ostaviti dio repa u rupi misleći da će se tako obnoviti. Radio sam to godinama jer ih ima sve manje i manje. Ribari, oni kojima je to kruh i oni kojima je ribolov strast, vole najviše te morske crve, iz razloga što je to tvrda ješka koja se lako reže i stavlja na udicu, a i ulov riba je s njima najbolji, bilo da se lovi na živog ili usoljenog, izvađenog iz hladnjaka. I zadnji razlog bio je što više nisam imao ni snage ni volje nastaviti taj dan loviti crve.

**trapula - zamka*

IZBOR UČENIKA

- Koga bi najviše volio imati za učenika? – upitala me učiteljica joga.
- Mladog bogataša i mladog okorjelog kriminalca – odgovorio sam kao iz topa.
- Čudan izbor, zaključila je.
- Da, tebi, ali meni nije. Za mene bi to bio izazov, a dobar ishod bio bi na korist svima.
- Kako to misliš? - nastavila je Vesna.
- Na fini način ukazao bih mladom bogatašu da svoja bogatstva dijeli sa svojim vršnjacima i rodbinom za buđenje njihove samosvijesti, budnosti i mudrosti ili da ga ulažu za opstanak i razvoj majke Zemlje jer novac i ostala bogatstva, u krajnjem slučaju, nisu ništa drugo nego energija koja, ako se čuva u banci, propada poput starog željeza i postaje autodestruktivno.

Kada bih mladog okorjelog kriminalca uspio vratiti na pravi put (služenje svim živim bićima) postigao bih dvostruki učinak kao što je jednom prigodom rekao i sam Isus: - Što je netko veći grješnik, to mi je draži.

Znam da takav kriminalac nije neki samozadovoljni mlakonja i lijenčina, već netko s puno energije koja je krivo usmjerena. A kada bi se ta energija usmjerila u konstruktivnom pravcu – čini se dvostruko dobro jer, s jedne strane, smanjuje se destrukcija i kaos, a s druge, širi se ljubav i dobrota.

- Zašto bi odabrao mlade ljude?, upitala me Vesna.

-Zato što su oni fleksibilniji od starijih i rastu im korijenja koja se mogu usmjeriti da crpe hranjive tvari iz duboke zemlje, a ne po površini poput korova. Teže je prodrijeti u dubinu, ali kad uđemo u nju, postajemo stabilniji. Samo stabilni ljudi mogu bez straha živjeti i slati poruke svijetu s puno ljubavi i znanja. Pred njima je dug život jer na mladima svijet ostaje kad stari i bolesni umru...

Nažalost, danas je većina mladih ljudi previše opterećena što će biti u budućnosti pa zaboravljaju na sadašnjost. Jednako se boje sadašnje sreće kao i boli. Strah ih je reći da im je stalo do nečega. Strah ih je riskirati, što znači da se boje živjeti i život uzeti u svoje ruke.

- Koliko te ja poznajem, ti više voliš žensko društvo, a za učenike radije odabireš muškarce. Kako to?

- U pravu si. Još uvijek mi je teško zamisliti mladu ženu bogatašicu. One nisu tako škrte kao muškarci. Više kupuju odjevne predmete, nakit, skupu i kvalitetnu kozmetiku, što pridonosi ljepoti i zdravlju. Nažalost, ovo je muški svijet u kojem je žena podčinjena i podcijenjena jer još uvijek za isti posao muškarac ima duplo veću plaću. Rijetko ih se stavlja na vodeće pozicije, naročito u znanosti i politici, iako su opterećene više od muškaraca jer, osim poslova na radnom mjestu, više se brinu o kući, djeci, roditeljima...

Još teže mi je zamisliti mladu ženu kao okorjelu kriminalku jer to nije u njenoj prirodi. Ona to može postati jedino pod tuđim utjecajem ili u afektu.

Da si me pitala s kim bih proveo zadnje sate ovoga života, rekao bih ti: – Sa suprugom, a da je nemam, radije bih da je pokraj mene žena nego muškarac jer žene su općenito brižnije, toplije, pune razumijevanja, strpljivije, tolerantnije od muškaraca.

A da si me pitala gdje bih htio provesti zadnje sate ovoga života, rekao bih ti: – U krevetu s istom ženom iz prošlog pitanja jer žene su u krevetu moćne kao i dame u igri šah pa tako i vođenje ljubavi s njima je najveće zadovoljstvo koje neki 'kralj' može doživjeti, ali samo onda ako svoju suprugu stavi na tron do sebe kako bi njene sposobnosti koje ima u potencijalu dobile krila. Šah je kao seksualna igra u kojoj često dama matira kralja i time dobije partiju, a Go je tantrička igra gdje su svi kamenčići, tj. vojnici ravnopravni i svi koji su živi na tabli jednako pridonose dobitku partije.

- Skrenuo si s teme - upozorila me Vesna.

- Kao što vidiš, jesam. I to sve u silnoj želji da te naučim igrati Go umjesto šaha i da sa svojim suprugom vodiš ljubav i tantru koja će vas jednoga dana dovesti do sreće i svjesnosti.

- Lijepo to zvuči u teoriji, tužno mi je rekla Vesna. Ali moj suprug, kao i mnogi drugi, misle da se sve u životu mora vrtjeti oko njih, zaboravljajući da smo mi ravnopravna bića koja moraju težiti da usreće sve oko sebe jer, kao što sam ja najbolja prijateljica svom suprug, tako je i sreća najbolja prijateljica prosvjetljenju - buđenju samosvijesti i podrška životu.

IZLET NA MALU PAKLENICU

Svaki izlet pamtim po nečemu lijepom jer ga znam učiniti zanimljivim ne dopuštajući da mi bilo što pokvari tu ljepotu dana i to druženje s prijateljima. Tako pamtim i svoj prvi izlet na Velebit, odnosno, Malu Paklenicu s razredom iz gimnazije, ne samo po susretu s tom prekrasnom planinom, već i po tome što su na tom izletu moj prijatelj iz iste školske klupe i kolegica iz razreda ušli u ljubavnu vezu koja je kasnije završila brakom u kojem se i sada nalaze.

Drugi izlet na Malu Paklenicu ostao mi je još više u sjećanju jer sam se morao više truditi da ga učinim lijepim i zanimljivim. Bilo nas je petero, moja supruga, ja i bračni par s kćerkom tinejđericom. Krenuli smo autom rano ujutro iz Zadra, parkirali se i pješice krenuli brdskim putem, sretni i nestašni kao djeca, diveći se ljepoti oko nas, samo ponekad zastajkujući da se napijemo hladne izvorske vode na koju smo nailazili putem. Imao sam vremena razmišljati u hodu kako bi ova naša prelijepa Hrvatska trebala biti proglašena gotovo u cijelosti nacionalnim parkom jer toliko netaknute ljepote malo je na svijetu.

I tada je moglo, ali nije, sve krenuti nizbrdo jer mi se djelomično odljepio đon od špagerica koje sam koristio boraveći u našoj vikendici na Kornatima, a mama mi ih uvalila da ih nosim na brdoviti izlet čuvajući nove tenisice. Zaboravila je da su sol i starost tih špagerica učinili svoje. Takva tragikomična situacija dovela nas je do planinarskog doma, a tamo mi je vlasnica doma dala velike kućne papuće koje sam obukao preko špagerica, omotao i vezao špagom, tako da smo mogli nastaviti put.

Nakon što smo malo otpočinuli u planinarskom domu, krenuli smo neuhodanim i nepristupačnim putem do rođaka naših prijatelja. Dirnula nas je jednostavnost i gostoljubivost tih ljudi koji žive daleko od naseljenih mjesta, okruženi samo strmim planinama koje

izazivaju divljenje, ali i strah od nepoznatog – surovih zima, bliskih susreta s divljim životinjama,... No, bez obzira na sve to, ti ljudi odisali su vedrinom duha i snagom.

Pod dojmom svega vratili smo se u Zadar mojim roditeljima. Tata je bio ljut na mamu i prigovorio joj je što mi je podvalila lošu obuču za tako zahtjevno pješačenje, a mi smo se samo smijali i od nezgode na putu napravili dobru zabavu po čemu smo zapamtili još i više tako lijep i veličanstven izlet.

KOMIŽA – ZAGREB

Ponekad mi treba vanjski mir i samoća da napunim baterije i probudim uspavanu energiju ljubavi i kreativnosti. Tako sam se toga ljetnoga prijepodneva 2006. godine iskrao iz stana u Komiži i otišao do plaže, sjeo na klupu nakon duge šetnje koja je razgibala cijelo moje tijelo, uživao u suncu i ljepoti kupačica. O svemu sam razmišljao i uhvatio se teme kako naši otočani i oni koji žive u bliskom kontaktu s prirodom ne znaju kakvo blago imaju, a mi im sve to na razne načine uzimamo, uništavajući prirodu, izlovljavajući ribe i loveći ostale životinje, ne vodeći računa o ekološkoj ravnoteži. Tu i tamo napravimo nekakvo uzgajalište što također nije ekološki, već samo ekonomski profit - brza zarada...

Spontano i nenaporno sam ušao u meditaciju bez da sam žmirio. Meditacija se sama od sebe nastavljala sve dok nisam pogledao na mobitel i pogledao na sat zaključivši da se trebam vratiti odakle sam i došao. Nešto me je vuklo prema Zagrebu jer ljetno se približavalo kraju i moj dvomjesečni odmor. Trebao sam pripremiti poslovni teren, obnoviti prijateljstva i kontakte s klijentima. Sjetio sam se dragoga prijatelja i odmah ga nazvao... U razgovoru slikovito sam mu opisivao plažu, lijepe i oskudno odjevene kupačice. No, on me prekinuo iznenađujućim pitanjem: - Da li te kupačice seksualno frustriraju?

Spremno sam odgovorio: – Ne! To je emocionalni užitak koji transcendiraju tijelo.

Ostao je bez teksta, a ja sam zaključio da je najteže prosvijetliti um jer on je naša periferija... Razumio sam ga jer je bio 10 godina u *brahmačariji* kod prosvijetljenog jogija Svami Narajanande, apstinirajući od seksa i bilo kakvih kontakata sa ženama, tako da ih nije ni gledao. U to vrijeme već odavno je njegov učitelj napustio fizičko tijelo, a on je nastavio život na svoj način s usponima i padovima poput mene. Mirno smo priveli kraju razgovor u želji da se

što prije vidimo, popijemo kavu, razmjenjujući iskustva i spoznaje da bi drugima mogli bolje i lakše pomagati na njihovom putu do prosvjetljenja, zdravlja i duhovnog mira uvažavajući njihovu slobodnu volju i njihove ego igre.

MAČAK S GLAVOĆA

Ribari su imali najbolje namjere kada su iskrkali mladoga mačka na kornatski otok jer, kad imaju u portu mačka, mogu mirne duše u toj luci vezati svoje brodice, znajući da im mali poljski miševi neće ulaziti preko konopa u brodice i praviti štetu, a s druge strane, takvoga slijepoga putnika po šteti koju načini i po šuškanju nije lako otkriti i izbaciti s broda.

Tigrasti mačak s bijelom točkom na kraju repa lijepo se snašao na otoku i postao legenda i kralj otoka jer život na otocima nikada nije bio lak niti će ikada biti, ni za nas ljude, a kamoli za mačke.

Na otoku ima mjesta za preko sto ovaca, a bilo ih je puno manje. Davno prije vladalo je veliko siromaštvo. Ljudi su najčešće živjeli samo od škrte zemlje, vinove loze, maslina i ribolova, a oni koji su imali stado ovaca bili su nešto bogatiji. No, većina ih je radila kao sluge. Roditelji su ostavljali svoju djecu na otoku da s malo kruha, mlijeka od ovaca, malo maslinovog ulja i vode čuvaju ovce, a za ostalo su se morali pobrinuti sami. Kada bi ta ostavljena djeca vidjela da brod dolazi, trčala bi veselo prema obali misleći da će ih roditelji posjetiti i nešto im donijeti. No, oni bi ih samo prebrojili iz daleka bez pristajanja jer im nisu imali što ostaviti, a i zbog toga - kada bi djeca ušla u brod, teško bi ponovno iz njega izašla. Stisnuta srca, nastavljali bi put prema svojoj kući u Sali na Dugom otoku...

I danas postoje ostaci nekadašnjega života na tom otoku – dvije zapuštene oaze maslina i smokava, suhozidi i razrušeni zidovi kamene kućice, a uz samu obalu mora i obnovljenog porata nikhule su dvije vikendice. Vlasnici otoka prodali su dvije parcele zemljišta mojim roditeljima i njihovom prijatelju barba Mketu, stolaru i ribaru u penziji. Teškim i mukotrpnim radom građene su te vikendice jer su se građevinski materijal i voda morali dovoziti brodom iz Zadra. Većinu poslova radili su sami i, bez obzira na teškoće pri gradnji,

radili su to s veseljem i radošću jer u taj raj na zemlji malo tko može doći.

Pravi vlasnik otoka postao je mačak jer on cijelo vrijeme boravi na otoku, dočekuje i ispraća sve ribare, turiste i nas kada dođemo, uvijek pokazujući veselje, umiljavajući se i veselo mašući repom, iako su neki prema njemu bili zločesti, tjerajući ga od sebe i njegove luke, ne dajući mu jesti što je običaj putnika. Ogroman je i lijep kao mali tigar, možda i zbog toga što najviše voli jesti svježiu i živu ribu.

Jako smo ga voljeli jer svako ljeto nas je dočekao na obali kao i barba Mike koji je zajedno s mačkom boravio na otoku sve godine za vrijeme Domovinskog rata. Taj dragi starac nije volio jesti ribu, ali je volio ići u ribolov zbog drugih, a najviše zbog mačka (svoje Mice kako ju je od milja zvao) da bi on dobio živu ribu za svoj najdraži obrok. Nakon nekoliko godina barba Mike je umro u dubokoj starosti, a mačak je počeo slabiti, ne samo zbog tuge za svojim gazdom nego i zbog visokih mačjih godina - 100 mačjih, a 15 ljudskih.

Bojeći se da otok ostane bez mačke, jedan od nasljednika vikendice donio je s otoka Žuta jednu malu ženku ruskoga porijekla koju smo nazvali 'Ruskinja'. Ona ga je u početku grebla i ranjavala, ali je ljubav pobijedila na kraju.

On za nju i sebe prosi hranu od nas glasajući se 'ma', a ona sa 'ŕ'. Ta mala 'Ruskinja' bila je tako divlja i teško se pripitomljavala. Nije se dala pogladiti, nije sama tražila hranu, nego je stari mačak tražio za nju, čekajući uvijek da se ona najprije najede da bi on pojeo ono što je ostalo. U početku nismo shvatili tu divnu gestu mačaka, tu uzajamnu brigu. Ona je čekala mlade i trebala je više jesti, a sama nije znala tražiti hranu zbog straha od ljudi, a možda i zbog divljih nagona pa je on uvijek dolazio kod nas mijaučući da mu damo jesti. Nakon toga hranu nije ni okusio sve dok se ona nije nahranila. Kako je stari mačak već imao slabe zube i nije mogao dobro gristi,

pogotovo kosti ribe, ona ih je svojim čvrstim zubima samljela i omekšala tako da se i on mogao najesti.

Često mislim kako bi se i mi ljudi trebali ugledati na njih i pomagati jedni druge i kako je moja supruga bila strpljiva i polako počela pripitomljivati tu malu divlju mačkicu – sjedeći na stepenicama i dajući joj komadiće sira sve bliže i bliže sebi sve dok se nije dotakla njezinih leđa. Tako malo po malo, dajući joj uvijek na kraju obroka malo mlijeka, to divlje mače počelo se maziti oko njezinih nogu, dozvoljavajući joj da je gladi po leđima. U ono vrijeme, osim moje supruge nitko je nije mogao dirnuti sve dok se nije omacila, tada je postala puno pristupačnija prema drugim ljudima tražeći i sama hranu od njih.

Ne znam tko će nadživjeti našega mačka - lovca, borca za život, kavalira, ljubavnika, maza... da li ruska mačka ili njeni potomci koji mijauču negdje na brdima otoka Glavoča, jedino u što sam siguran jeste da će stari mačak zauvijek ostati legenda.

NASMIJANI BUDA

Otišao sam kupiti neku novu knjigu ili DVD o masaži da obnovim znanje ili, eventualno, nešto novo da naučim. No, čim sam ušao u prvu trgovinu koja me privukla, a nije ni imala veze s onim što sam ja namjeravao kupiti, u ruci mi se našla mala figurica nasmijanoga Bude. Toliko me neodoljivo privukla da je nisam mogao ispustiti iz ruke, već sam je odmah kupio. Dao bih i posljednju kunu za tu figuricu. No, što ću reći supruzi, zašto sam to kupio? Možda najbolje nešto kratko reći i to istinu jer istina će me osloboditi. Znam da će prigovarati poput toga - da imamo pun stan slikama, svakakvih sitnica,.. Ipak, neke stvari kupuju nas, a neke mi kupujemo i ne treba se time opterećivati.

Prestao sam voditi unutrašnji dijalog i ušao u meditaciju i to u hodu. Jednostavno sam hodao ulicama kao da mi je neka nevidljiva ruka skinula s ramena željezni oklop i okrenula pažnju iz prošlosti uma u srce prema sadašnjosti, a ja sam započeo promatrati svoje lagane i tople udisaje i izdisaje koji su me odveli iz prošlosti i uveli moje tijelo u sadašnjost.

Razdragano i s osmijehom na licu ušao sam u stan i odmah pokazao supruzi našega novog i posebnog gosta. Ona mi je uzvratila osmijeh i bez riječi stavila Budu na istaknuto mjesto na policu.

I dan danas moj nasmijani Buda lijepo se smiješi s police i svima nama šalje poruku - da uvijek imamo osmijeh na licu, vanjski ili unutarnji - svejedno, glavno da dolazi iz srce jer samo tako možemo širiti radost oko sebe i slati drugima dobre i pozitivne vibracije.

MAJKA I OTAC

Začuđeno sam slušao prijatelja koji mi je otkrivao tajne života.

- Planet Zemlja je naša majka, a mi biljke, životinje i sva ostala živa bića smo njezina djeca. A, s druge strane, Bog je Suncu i Jupiteru dodijelio ulogu našeg oca. Sunce svima, i dobrima i lošima, jednako daje svjetlo i toplinu za rast i razvoj, a Jupiter štiti naše živote i ponaša se poput dobrotvora da sve ono što je dobro u nama raste, ako se tome posvetimo, tj. u to uložimo vrijeme, energiju i znanje. Samo mi možemo postati njihovi sinovi ili kćeri koji će jednoga dana odrasti, dobiti moć i sposobnosti od Boga da izgradimo svoj svemir.

Kao što vidiš, svatko od nas ima svoju životnu misiju, od najmanjeg do najvećeg živog bića, samo je moramo otkriti i živjeti svjesno. To ti je isto kao kod pčela. Sve pčele, svaka na svoj način, brinu o matici. Isto tako se i mi moramo brinuti o planetu Zemlji.

- A što je Bog Otac?, upitao sam ga.

- O tome ćemo drugi put razgovarati, odgovorio je i nastavio: - To je tema za sebe. Za sada i za razmišljanje o toj temi mogu ti samo reći da smo za pčele mi prijatelji, tj. osobe koje se brinu o njima, a moj *guru* - onaj koji rastjeruje mrak - Babaji iz Haidakhandi rekao bi ti: - Istina, jednostavnost i ljubav.

Bog je stanje svijesti - zbog toga ga je teško opisati, kao što je i bolest stanje. Teško je oboje objasniti i nitko tko nema iskustva svijesti bez misli ili neke bolesti, to ne može razumjeti umom, svojom borbenašću i ratničkim duhom.

Isprovocirao si moj odgovor. Ipak još razmisli o svemu što smo danas razgovarali. Neka ti pitanje - što je Bog? - bude *koan*. Znaš li: - Tko je Babaji?

- Nisam ja vesla sisao. Znam tko je Babaji. On je maha avatar kojeg njegovi poklonici smatraju Bogom i po njima, on se pojavio u ljudskom obliku kao odrasla osoba, a ti si mi rekao njegovu poruku koju ja već odavno znam i nastojim živjeti.

Rastali smo se, odlazeći svako na svoju stranu, vjerojatno i dalje razmišljajući o tajnama života, a možda bi bilo dovoljno samo reći: – To je ljubav, to je Bog.

MASLINA

Zadnji put odlazio sam u posjet prijatelju Denisu koji se povukao u sebe, ušao u svijet strahova, bojeći se ljudi i izlazaka iz stana. Većinu vremena provodi ležeći u krevetu bez inicijative i želje da se pokrene. Dok sam sjedio u autobusu pitao sam se: - Što bi mu rekao Sai Baba za kojeg on misli da je avatar - biće božanski poslano na Zemlju, rođeno od žene, a što maha avatar - očitovanje Boga koje nije rođeno od žene, a boravi u odraslom fizičkom tijelu Babaji?

Prvi bi rekao:- Služi mu!, a drugi: - Idi i baci se u hladnu vodu jer se tvoja krv ionako već pretvorila u vodu. To je normalna pojava kod kukavica.

Kada sam izišao iz autobusa, kupio sam dvije boce hladnoga zelenoga čaja da se počastimo, iako on više voli toplu kavu zbog njezine arome i gustoće. Došavši kod njega, izvadio sam svoju knjigu samo da mu je pokažem. Već je krenuo da će je uzeti u ruke, ali mu je nisam dao. Rekao sam mu: - Ova knjiga je za hrabre ljude i moći ćeš je vidjeti samo ako počneš nešto raditi jer rad te jedino može spasiti od bolesti...

Srce mi se stisnulo gledajući ga onako jadnog, neobrijanog u zapuštenoj garsonjeri. Ipak sam ga pokušao ohrabriti i motivirati da živi ne pokazujući šok od ovog susreta.

Ništa mi nije polazilo od ruke. Poželio sam što prije otići iz tog brloga. Napravio sam si dobru karmu i sad mogu ići, a njemu slijedi kazna reinkarnacije u stablo masline. On to neće doživjeti kao kaznu jer i onako po cijele dane leži, ništa ne radeći i na pasivan način tražeći pomoć od svoje sestre i starih prijatelja iz onih vremena dok je bio zdrav, radio, čitao i filozofirao kao ja sada, a nekada i s njime i našim zajedničkim prijateljima.

Ta maslina, kada me vidi i čuje moj glas, možda me i neće prepoznati, kao možda ni ja nju, ali će me voljeti, dajući mi svoj obilni plod u jeseni i debeli hlad ljeti, a ja ću je, s druge strane, zalijevati i njegovati obrezujući joj grane i štiteći je od nametnika.

NAJDRAŽA KNJIGA

Te je večeri moja prijateljica sa suzama u očima uzela jednu knjigu s police i rekla: - Ovo je bila najdraža knjiga moga pokojnoga supruga, dajući mi u ruke knjigu „Put nestalih oblaka“ – Male priče za dušu Marijana Sviličića.

- Sto mu gromova! - uzviknuo sam vidjevši da moja draga prijateljica ni nakon dvije godine nije preboljela moga prijatelja. Umjesto da pijuckamo fino vino iz tvojih kristalnih čaša, slušamo klasičnu muziku i vodimo ljubav na francuskom krevetu, oplakujemo nekog Marina koji je tebi uzeo nevinost prije 40 godina, a mene bacio u očaj jer je osvojio tvoje srce prije mene!

- Nemoj psovati, tvoje tijelo je Božji hram, a u hramu se ne psuje, ukorila me, a meni je pao mrak na oči. Opet mi je jezik bio brži od pameti. Isti trenutak sam pomislio: – Eto, izgubio sam najdražu prijateljicu!

No, na moju sreću opet mi je sunce zasjalo jer je ona nastavila:

- Dođi jedan drugi dan kada ne bude dosadne južine koja svima diže tlak, tada ćemo piti bijelo arhivsko vino koje sam čuvala za specijalnu priliku, a možda ćemo se malo i maziti, rekla je, dodajući mi kaput s vješalice.

Ni dan danas ne znam zašto je ona toga dana prestala sebe samosažaljevati? Možda je napokon uvidjela da je 'malo' pretjerala ili joj se čaša prelila? Samo znam da sam te večeri prvi put nakon dugog vremena dobio svoju životnu igru i to igrajući kako ne bih smio - oštro i na prvu loptu.

NERAZRJEŠIV SLUČAJ

Nemarno sam izvadio policijske lisice iz džepa da zadivim susjeda penzića dok sam kod njega, po tko zna koji put, pio kavu i otvarao mu dušu kao kod dobrog psihijatra jer je znao slušati sa zanimanjem moje ljubavne i studentske jade. Ponekad sam se znao hvaliti svojim tulumima lažući da će i večeras u mom podstanarskom stanu biti ljudi tulum.

- Hoćeš li mi prodati svoje lisice, ali u povjerenju, da nitko to ne sazna, za onaj moj zlatnik? - tiho me upitao jer je znao da je moja tiha patnja vrijedan i skupi zlatnik iz njegove numizmatičke zbirke.

Sretno i bez ikakvih pitanja pristao sam, iako pomalo zbunjen takvom povoljnom ponudom.

- Da, pristajem - i pružio ruku u znak pogodbe.

Odmah slijedeći dan pokajao sam se jer sam izgubio dragog i tihog susjeda, a nikome nisam smio reći što znam o 'njegovom slučaju'. Tek dva dana kasnije, za vrijeme razgovora s našim kontakt-policajcem, u povjerenju sam doznao Štefov slučaj koji je završio kao ubojstvo iz interesa.

Kći mu je ušla u stan, donoseći mu čisto i ispeglano rublje. U prvih mah oca nije našla u dnevnoj sobi, već u kupaonici. Ležao je ugušen u kadi vezanih nogu i ruku s lisicama na leđima. Sva izvan sebe odmah je pozvala policiju... Nakon uvida zaključili su da se radi o ubojstvu, a da je ubijeni poznavao ubojice jer nije bilo nasilnog ulaska u stan. Na prepad su ga zaskočili, opljačkali i nakon toga mirno otišli iz njegovog stana na 18. katu pokraj moga stana.

Po mom mišljenju, Štef se sam vezao da bi bilo što uvjerljivije da se radi o ubojstvu iz koristoljublja. Prije toga stavio je maramu u usta, zalijepio s ljepljivom trakom preko lica, a preko glave stavio

najlonsku vrećicu koju je na vratu stisnuo gumicom na rastezanje. Rukavice, ljepljivu traku, ključeve lisica bacio je u WC školjku, pustio vodu i s lisicama na rukama i vezanih nogu strovalio se u kadu i ugušio.

Ubojice nisu nikad pronašli, a ja se i dan danas grizem u sebi znajući da je mom susjedu ideja o samoubojstvu pala kada sam mu pokazao lisice... O tom nemilom događaju i dalje šutim. Vjerojatno je to želio i moj susjed jer nije ostavio oprostajno pismo.

Razmišljao sam i o težoj mogućnosti – možda je susjed meni htio podmetnuti 'ubojstvo' jer, da su policajci otkrili da su lisice moje i njegov zlatnik kod mene, vjerojatno bih bio osumnjičen za pljačku i ubojstvo. No, s druge strane, da se to i dogodilo, spasio bi me zlatni alibi – tulum kod moje djevojke za vrijeme samoubojstva, i izjava domara da te večeri nisam dolazio u stan. Vidio me tek drugo jutro jer sam nakon tulumu tu noć prespavao kod djevojke.

Zbog straha prestao sam s ludim provodima i tulumima koji su susjedima išli na živce, a posebno pokojnom Štefu.

NEUROKIRUG

- Bio je vrhunski neurokirurg i čovjek moga života - započela je svoju životnu priču naša zajednička prijateljica.

- Kako je došlo do veze između vas dvoje? - upitao sam je.

- Da bi shvatio, moram krenuti malo dublje u prošlost. Imala sam oko 35 godina i živjela u braku koji je bio sve drugo samo ne brak. Suprug i ja živjeli smo kao stranci. On me nije volio kao ženu, a ni poštovao kao osobu.

- Zašto nisi prekinula s njim? - znatiželjno sam upitao.

- Nisam imala snage. Zatim sam se razboljela. Došlo je do velikih problema s kralježnicom – do iskliznuća diska. Trebala sam ići na operaciju. Htjela sam uzeti cipele, a moj suprug mi je rekao: - Što će ti, i onako ti više neće trebati! To me je duboko potreslo. Umjesto da me ohrabri, on me pokopao. I tako sam upoznala toga vrhunskoga neurokirurga. On me je uspješno operirao, sve je bilo u redu i ja sam ponovno mogla normalno hodati i biti bez bolova. Bio je i vrlo privlačan i pažljiv. Ljubav je planula naglo, kao oluja, nismo stigli ni razmisliti je li to pametno, a već smo duboko bili u njoj. Prvi put sam osjetila da sam žena i to poželjna, da sam u stanju osjećati kao nikada do tada. Vodili smo ljubav već sedam dana nakon operacije. Dao mi je snagu da skinem okove nemogućega braka i da krenem dalje novim životom.

- Što je bilo kasnije s tim neurokirurgom? - upitao sam je radoznalo.

- Naša veza trajala je desetak godina. I bez obzira što je mene volio, nije mogao biti imun na razna salijetanja mladih djevojaka. Zatim je došlo do agresije na našu zemlju. Započeo je nemilosrdni rat, a on je bio druge nacionalnosti (srpske po ocu) pa nije mogao podnijeti razna šikaniranja pretendenta za svoje mjesto u bolnici. I tako je

otišao s 'Olujom'. Da li je morao - ne znam. Sada je u mirovini. Ima mladu ženu koja se udala za njega iz koristoljublja. Nesretan je i bolestan, više psihički nego fizički. No, ja mu ne mogu pomoći. On je sam izabrao svoj put.

- Misliš li da bi bilo bolje da se nije dogodila ta burna ljubav između vas dvoje? Da li žališ zbog toga? - upitao sam je na kraju.

- Ne, nije mi žao, jer mi je puno pomogao i volio me. On je bio i ostao čovjek moga života.

NEW AGE UČITELJ

S otvorenom bilježnicom i olovkom u ruci čekao sam da započne prvo predavanje poznatog američkog New age učitelja u Zagrebu... Tko zna iz kojih razloga predavanje je započelo nakon duge minute tišine. Možda je čekao da mu neka 'muza' dade inspiraciju ili da nas pripremi na ono što nas čeka ili je želio započeti teatralno... Uspio je.

- New age (novi poredak) je srednji put. Mi smo na sredini puta, a u sredini naših tijela je srce pa, prema tome, ovo je put srca i put ratnika. Što mislite koji mač i koji je ratnik najbolji? Najbolji je onaj mač koji se ne vadi iz korica, a najbolji ratnik je onaj koji ide k svom cilju bez borbe jer okolina zna i vidi da je on jak, da ide pravedno i s ljubavlju putem...

Vaša zemlja, kao i mnoge druge, u kojima sam bio - sa svih strana krvari i boluje primajući transfuzije krvi. Puno više uvozi nego izvozi, a dodatno vam život kompliciraju minska polja. Uzorite zemlju, posijte kvalitetno i raznoliko sjemenje, berite ljekovito bilje - ne uništavajući prirodu jer vaša je zemlja predivna s najljepšim morem i otocima na svijetu. Iskoristite to. Proglasite, gdje god to možete, nacionalne parkove, parkove prirode... Idite na elitni, seoski, zdravstveni i edukativni turizam, a ne na masovni. Turistima naplatite i čisti zrak, more i vodu, ali za uzvrat im ponudite i popratne sadržaje: sport, rekreaciju, izlete, dobru hranu..., a prije svega ostalog osmijeh. Izvozite gotove proizvode, a ne sirovine. Namještaj, a ne drvo. Više jedite biljnu hranu, a manje meso i mesne prerađevine da bi bili zdraviji, osvježeniji i savjesniji. Povećajte zasijane površine, a ne životinjske farme...

Vi bi htjeli da vas naučim kako preživjeti od prvog do prvog u mjesecu. Ne, neću vas to učiti. Ja vas želim naučiti kako da sada živite, a onda vi, a pogotovo vaša djeca ne ćete imati brigu o preživljavanju od danas do sutra.

Svi mi oduvijek i vječno živimo na duhovnoj razini, tj. na finijim ili dubljim razinama života koji se više ili manje fizički manifestiraju. S druge pak strane mi paralelno živimo na više mjesta i više razina, ali smo najviše svjesni najveće ili najgrublje manifestacije života.

I na kraju, što je najvažnije, mi smo svi međusobno povezani, bili toga svjesni ili ne.

Sve ove tri činjenice treba razjasniti. Kao prvo - život je neuništiv, ali je iluzija da ga treba stvarati, njega treba samo širiti. Život izjednačujem sa sviješću. Što smo svjesniji, to smo životniji.

Kao drugo – naša svijest, tj. naš život boravi u isto vrijeme i u mineralima, biljkama, životinjama i ljudima, ali smo svjesni samo boravka u ljudskom tijelu jer je ono vrh, tj. kruna života. Ili, da se bolje izrazim, Božje oko i um.

Kao treće. Cijeli svemir - to smo sve mi. Sve je jedno. Sve je povezano. Ono što doživljavamo kao bolest, zapravo je naše nerazumijevanje života. Bolest je bijeg od života. Bijeg od širenja svijesti.

Kada bi u svoja fizička, emocionalna i mentalna tijela, odnosno, u fizičku, emocionalnu dimenziju unijeli svjetlo, ljubav i znanje, nikada ne bi ni starjeli, a kamoli bili bolesni. Tada bi i u ovim tijelima bili vječno.

Udobno se smjestite na stolicama. Zatvorite oči. Zamislite da udišete cijelim tijelom, a ne samo plućima, a da pritom ostanete mirni bez nepotrebnog micanja. U isto vrijeme zamislite da udišete mir i ljubav, a kad izdišete, zamislite sve isto kao i kod udisanja – mir i ljubav. Izdahnite skroz do peta. Izdahnite mir i ljubav...

I kada sam pomislio da je kraj vođene meditacije – on je nastavio. Učinilo mi se – nešto tišim glasom. Nisam više bio siguran. Isto kao ni to da li to čujem svoj unutrašnji dijalog ili njega.

- Lijepo vas je vidjeti u meditaciji. Vi sada širite mir i ljubav ne samo ovim prostorom već cijelim Zagrebom, cijelom planetom Zemljom i cijelim svemirom.

- Sada ću vam otkriti jednu veliku tajnu. Meditacija je isto kao i vođenje ljubavi – opuštanje i revitalizacija... Oboje počinju i završavaju u srcu. Neka se vaša vatra ljubavi proširi u vaša cijela pluća, trbuh i grlo, spolne organe i glavu i, na kraju, u vaše ruke i noge. Sada cijelo vaše tijelo gori. Ne bojte se te vatre. Ona je otopila vaš ego, ali će se vratiti čim se vratite u fizičko tijelo...Vratite vašu svijest u srce i fizičko tijelo. I kada ustanete sa stolice – napustite ovu prostoriju, šireći i dalje mir i ljubav gdje god otišli jer to su jedine vrijedne stvari koje se dijeljenjem uvećavaju. Vaša šibica, tj. vaše srce - može zapaliti samo papir i lišće, a papir i lišće su oni koji su spremni čuti vašu poruku. Logorska vatra se može zapaliti samo iznutra prema van. Od papira prema drvu. Isto kao i mi.

Teatralno je ustao. Visoko je podignuo ruku u zrak i rekao: - *Neka vas istina*, (i spuštajući ruku prema dolje i ponovno podižući je u visini svojih ramena u lijevu stranu tijela i dalje sve dok mu je ruka vodoravno klizila – povlačeći je prema desnoj strani tijela i dalje do kraja), *svijest* (misleći pri tom osim na svijest, širinu i dužinu ljubavi) i *sila oslobode* (misleći pod pojmom sile na volju i snagu u akciji). I dalje nastavio riječima: - Ovo je doba Vodenjaka, a križ koji sam iscrtao u zraku nije promjenjivi križ kršćanstva (Ribe, Djevice, Strijelca i Blizanaca) – ere Riba, nego fiksni križ ere Vodenjaka, odnosno, spoja četiri fiksna astrološka znaka, i to: od zračnog znaka Vodenjaka do vatrenog Lava pa prema zemljanom znaku Bika i na kraju prema tekućoj vodi znaka Škorpiona.

Na kraju, zaključio sam sa čuđenjem kako ovo predavanje nije imalo prevoditelja, ali nije ni trebalo jer naglasak ovog predavanja nije bio na riječima, nego na nama i našim srcima.

ŽENA PAUK

Da postoji horoskopski znak pauk, ona bi bila tipični predstavnik toga znaka – i to crna udovica. Ovako se morala zadovoljiti znakom škorpiona.

Nemam ništa protiv škorpiona jer svaki znak ima dva obilježja: pozitivni i negativni. Pozitivni su viši tipovi, a negativni niži. To su ljudi strasti, opasni i jedinstveni, gospodari intelekta i osjećaja. Filozofi i asketi. Zapaljivi i senzualni. Ali, uvijek, uvijek pravedni. Jer, pravda je njihova riječ. No, kad su negativni – onda ih se čuvaj jer su netolerantni, osvetoljubivi, egoistični, rade drugima iza leđa, slušaju svoje nagone, vole užitke, nemoguće im je izbiti iz glave njihove ideje, iživljavaju se do sadizma.

Ja se ipak ne bojim njezina otrova jer, hvala Bogu, ne živim s njom. Volim je vidjeti jer, kad god sam u njezinom društvu, u sebi se zahvaljujem Bogu riječima: - Hvala ti, Bože, što si me spasio od njezine mreže u koju sam zamalo upao samo da sam rekao jedno 'da'. Ona kao mladi pauk i mladi inženjer arhitekture prebrzo i naglo me htjela uhvatiti u svoju mrežu. U to vrijeme nisam svjesno vidio njezine namjere, ali je moja podsvijest to prepoznala i nije dopustila. Na sreću, uspio sam pobjeći.

Žao mi je njezinog supruga koji se od nje brani fizičkom debljinom i tko zna još kako? Profesor je filozofije, vjernik i tko zna što još, ali prije svega dobar čovjek kao kruh.

Danas je ona iskusan pauk u zrelim godinama s čvrstom, velikom i nevidljivom mrežom kojom hvata ne samo naivne nego iskusne i pametne ljude. Mnoge njezine žrtve poznajem i želim ih izvući iz njezine mreže - da ih ne pojede jednog dana. Ima troje djece, kao i svaka ženka pauk, za europske prilike i previše – kćerku i dva sina. Više voli oca, kao i većina ženske djece, iako je s godinama on ovisan o alkoholu i nije dobar prema svojoj supruzi, ali svoju majku baš i ne

jer u njoj vidi sebe kao mladoga pauka. I nju jednoga dana čeka debljina tijela, a noge i ruke bit će sve tanje. Ličit će na pauka ne samo psihički nego i fizički.

Puno bih o njoj mogao pisati, ali bolje je, kad god je moguće, okrenuti se pozitivnim stvarima jer samo tako pozitivno u nama raste, a zlo i loše stvari trebamo prepoznati i iskorijeniti. Ne hraneći ih, one same nestaju.

PEGLANJE

Volim promatrati majstore na djelu pa tako i svoju suprugu koja spretno i s lakoćom pegla rublje.

To je težak posao pa joj pomažem praveći joj društvo i brbljajući s njom da joj brže prođe vrijeme raznim upadicama i pričama. Tako je bilo i ovaj put.

- Ispeglijaj samo rukave i kragnu na toj košulji jer ionako sve ostalo ide ispod pulovera i ne vidi se - predložio sam joj.

- Nije to baš tako – odgovorila mi je. Rublje dulje traje, ako se ispegla, a osim toga sporije se zaprlja.

- I mi – odgovorio sam. Kada dobro ispeglam osobu koju masiram, tj. dobro je izmasiram, odmah je kao nova, čak i bolje vidi.

- Daj, ne filozofiraj! – šali se moja supruga.

- Ne, neću! – strogo i ozbiljno joj odgovaram misleći drugačije.

- Jesi li za unutrašnje peglanje?

Sa čuđenjem me pogledala, vjerojatno misleći: - Koja mu je to sada glupost pala na pamet?

Vidjevši da me ovaj put nije shvatila, rekao sam joj: - Jesi li i ti za krušku koja pegla svojom svježinom, vitaminima i mineralima našu nutrinu, a pica i ostala suha hrana sa malo hranjivih sastojaka, a puno kalorija, nas gužva?

- Jesam, ako ti opereš krušku, iako bih radije pojela pola pice s okusom tartufa.

- OK, kažem i krenem prema hladnjaku po dvije velike i sočne kruške.

POČETAK I KRAJ

Zdravstvene tegobe i slobodno vrijeme čine od mene i supruge prave filozofe jer nam se po glavama svakojaka pitanja počinju motati. Tako je i ovaj put započela razgovor moja supruga, a ja sam je počeo tješiti.

- Mi jesmo vječni kao i naš DNA i RNA. To su dvije spirale koje se paralelno motaju, tako smo i mi dijelovi neke veće nevidljive (za sada) spirale. Mi smo ti latentni čipovi koji su povremeno aktivni, a povremeno neaktivni, a nas aktiviraju i deaktiviraju susjedni i/ili nasuprotni čipovi u točno određeno za nas neshvatljivo vrijeme.

- Kako to misliš? - upitala me supruga.

- To ti je kao neka mantra ili abeceda. Počinje s nekim slovom koje je samo inicijal nečega većeg. Kršćani bi rekli: Otac, Sin i Duh sveti. Sve počinje od Oca, Sin nastavlja i odlazi Duhu svetome. Hindusi bi rekli: AUM. 'A' aktivira energiju i pokreće radnju ili našu inkarnaciju. 'U' obavlja radnju ili naš život na ovoj razini, a 'M' zaključuje ovaj život ili radnju u ovom životu.

- Lijepo si to pojednostavnio, kaže moja supruga.

- Jesam, jer život i jest jednostavan, ali naš um i tijelo su prekomplikirani. Iz toga razloga i mi život nepotrebno kompliciramo, hvatamo se za sitnice, umjesto da život sagledamo u cjelini, da ga živimo iz sata u sat s užitkom i punim plućima, bez obzira na bolove. Naša tijela s vremenom zahrđaju i ostare pa moramo kad-tad uzeti nova, a zemlji ili vatri ostaviti stara tijela.

- Ti, kao i svi mi, dio si svemirskog ili Božjeg DNA. Svi smo osuđeni na vječni život. Možemo biti dobri ili loši. To je Bogu svejedno. On nas povremeno deaktivira ili aktivira, kao što i mi aktiviramo i

deaktiviramo svoje gene. To je sva filozofija. I mi smo poput Boga mala savršenstva u mirovanju ili aktivnosti.

- To je tvoja filozofija, ali u stvarnosti je to drugačije. Kad imam bolove, ne osjećam ništa drugo osim te nesnosne boli. To je trenutak kada se čovjek osjeća potpuno sam, ne čuje i ne vidi nikoga i ništa oko sebe, samo čeka da prestane. Rekla bih da je to stanje kao nakon velikog nevremena - kada prođe i sunce ponovno zasja, dolazi smiraj, ponovno osjećaš život, ljepotu, ljubav, nadu i zahvalnost Bogu što je sve prošlo.

ŠTO TREBA ZA SREĆU

Iznenadio sam staroga prijatelja pitanjem: - Što te čini sretnim? - a on je počeo izbjegavati temu nerazumnim izgovorom da bi o tome mogao napisati cijelu knjigu. Ali, ni ja se nisam dao pa sam uporno nastavio: - Reci ono što ti prvo padne na pamet pa ćeš vidjeti da to jedva stane u neku od mojih priča.

- Prvo i osnovno – volim, cijenim i poštujem sebe i sve one ljude koji dolaze sa mnom u bliski kontakt.

Zatim – plakat ću sutra, a to znači da o onom što me čeka sutra ne razmišljam danas.

Za prolivenim mlijekom ne plačem jer što je bilo, bilo je. Ustvari, to i zaboravljam jer ne želim da me opterećuju ružne uspomene te na taj način opraštam sebi i drugima nanese povrede izazvane na bilo koji način.

Njegujem dijete u sebi - što znači da sam odrastao, ali kada treba, mogu biti dijete koje pleše, pjeva i igra razne igre.

Ne uspoređujem svoj život s tuđim životom, već živim svoj život bezbrižno i opušteno koliko god mogu, ne uzimajući srcu ono što drugi misle o meni.

Uvijek nešto novo učim, što može pomoći meni i drugima u životu.

Razvijen smisao za humor me također čini sretnim jer ga upotrebljavam kad god sam u prilici, na svoje i tuđe veselje.

Sretan mogu biti i sam kad radim nešto što volim ili kad meditiram, bez obzira što sam vrlo društveno biće.

Ne opterećujem se s mislima i snovima - pustim ih da prolaze, a neke i zapišem.

Možda se previše brinem o zdravlju i pravilnoj prehrani, odnosno, o zdravom načinu života. No, to me veseli.

Brinem se, također, za ovaj svijet u kojem živim, ali na žalost – samo brinem, a manje djelujem u tom smislu.

Ne činim ono što ne želim da drugi meni čine – loše misli ili loša djela, uvijek se vraćaju.

Previše se trudim oko stvaranja dobre karme (sudbine). Želim druge naučiti da budu zdravi, opušteni i da se manje brinu oko nepotrebnih stvari, pogotovo oko sitnica koje zagorčavaju život, a bez njih se može živjeti.

U razumnim granicama volim kupovati i trošiti novac jer novac je energija koju trebamo razmjenjivati na razne načine, ne neograničeno, nego svjesno i s mjerom.

Rekao bih da je to sve, a nije ispunilo ni jednu stranicu, a kamoli da bi napisao cijelu knjigu. A što tebe čini sretnim?

- Ni moja lista, kao ni lista mnogih drugih ljudi, ne bi bila duža. U našem umu sve izgleda veće nego što je. Zbog toga je dobro ponekad nešto staviti na papir. Na mojoj listi većina je sličnih stvari kao i kod tebe, samo što bih još dodao – da volim dobro jesti i piti i da na moju sreću znam stati kada mi je najslade, misleći na to da se ne udebljam jer po mom iskustvu znam da debljina ljude ne čini sretnima. Da budem precizniji – uživam u svakoj aktivnosti koja ne narušava moje zdravlje i u poslu u kojem nemam mrzovoljnog šefa nad glavom. Volim i spavati jer imam lucidne snove.

Kao što se ti previše brineš o zdravlju, tako mene muči savjesnost. Ona mi koristi da mirne duše zaboravim posao koji sam obavio i primim se slijedećeg ne gubeći se u detaljima. Znam napraviti red ne samo u poslu već i u životu. Na primjer, važniji mi je ovaj razgovor s tobom nego gledanje televizije ili rad na računalu.

- Hvala ti na ovom razgovoru. I za kraj – usrećit ću sebe i tebe jer volim pomagati prijatelje pa ću ti naći jednu dobru klijenticu za masažu. Vidim da voliš svoj posao.

- Hvala i tebi. Unaprijed se veselim tvom obećanju, sav sretan sam mu odgovorio i mudro prešutio da sebe smatram stručnjakom za sreću jer već godinama temeljito proučavam ovo područje života. Također sam mu prešutio, misleći da ne bi shvatio, da ljudi ne moraju ništa raditi ni stvarati da bi bili u stanju sreće, već samo da budu opušteni fizički, emocionalno i mentalno. A i Zemlja je sretna s nama, ako smo mi sretni jer nitko nikome ništa ne duguje, ako jednostavno živi savjesno i sretno.

Na kraju razgovora pomislio sam kako moj prijatelj koji se ne bavi proučavanjem područja o sreći kao ja, zna o njoj više od mene.

PRAVO I PRAVICA

- Pravo je grlo života, rekao mi je prijatelj ni ne znajući da me je tom prilikom pogodio u Ahilovu petu.

- Istina je. Zbog toga su nam puni zatvori. Gušimo se u dugovima prema našoj državi i ostalim državama u kojima smo se zadužili. Zbog toga imamo najviše pravника na svijetu u odnosu na broj stanovnika, a s druge strane, zatrpani smo neriješenim sudskim slučajevima.

- Smiri se malo, rekao mi je prijatelj kada je vidio kako sam se uzrujao.

- Kako da se smirim kada nam je cijela država upala u teškoće. Radnih mjesta je sve manje i manje, umjesto da je obrnuto. Naša je zemlja bogata na sve načine, ali su ljudi u njoj sve siromašniji, iako iz dana u dan imamo sve više dobrih cesta, školovanih ljudi...

- Što bi ti napravio da si na vlasti?- upitao me je.

- Očistio bih usko grlo sudstva tako da bi sve zaostale pravne slučajeve na brzinu riješio. Nastojao bih da se stranke koje se tuže sporazumno dogovore, iako bi tuženi ili pravednici bili u gubitku. Nove slučajeve riješio bih na učinkovit način, makar i na privremen, dok se slučaj konačno ne riješi. Onom tko plaća poreze na imovinu: kuće, strojeve, vozila, zemlju, njemu bih prepisao vlasništvo na nekretninama koje plaća, a ne da se na sudu netko nakon 10 godina pojavi i traži vlasništvo nad nečim što je godinama zapostavljao.

Robijaše koji nisu opasni za okolinu poslao bih da služe kazne na otocima jer su naši otoci i onako sve manje i manje naseljeni.

Reklamirao bih Hrvatsku u svijetu i bez naknade, ne samo plakatima 'kupujmo hrvatsko' već 'zaposlimo hrvatske državljane, gledajmo

hrvatske filmove, slušajmo hrvatske glazbenike, čitajmo hrvatske pisce...

- Sve su to poznate stvari.

- Da, jesu, ali ih se nitko ne drži. U moru zakona i propisa izgubile su se iz vida one bitne stvari – moral, poštenje, red i rad. Ljudi od šume više ne vide stabla, odnosno, pojedince i njihove sudbine.

- A što bi učinio sa seljacima i malim poduzetnicima?

- Njih bih pustio na miru, oslobodio PDV-a, ako šire svoj posao, zapošljavaju druge radnike i obrađuju svoje obradive površine. Tek kada stanu s takvim širenjem poduzetništva, naplatio bih im PDV. To se ne bi odnosilo na one koji izrabljuju svoje zaposlenike malim plaćama i malim doprinosima državi za njihove buduće mirovine i zdravstveno osiguranje.

- Lijepo to zvuči u teoriji, ali kako bi to proveo u djelo?

- Povećao bih broj nepodmitljivih inspektora koji bi bili plaćeni po pravičnoj i pravednoj učinkovitosti s time da podučavaju, a ne samo kažnjavaju jer znanje je vrjednije od kazne.

Ti inspektori imali bi veće ovlasti nego danas, a kako bi učili pojedince i firme, ljudi bi ih više uvažavali.

Veće ovlasti bi značile da mogu i trebaju otkrivati porijeklo imovine sumnjivo bogatih pojedinaca kojima automatski mogu oduzeti (kuće, aute, dionice, novac...) i prebaciti u državni fond, a njih bih na 5 do 10 godina stavio na nižu funkciju u firmama u kojima rade,... a ako ponove takav kriminal, stavio bih ih u zatvor. Takve mjere smanjile bi broj ljudi u zatvorima. Pitam se: - Kome koriste prepuni zatvori jer čuvari ih ne vole, državu puno koštaju, a nama smanjuju budžet?

To bi također značilo da mogu i trebaju objavljivati na televiziji, u ostalim javnim glasilima i medijima - odakle bogatašima novac i nekretnine, i kako su ih stekli - tako da i mali ljudi mogu zarađivati, stvarajući pozitivnu konkurenciju na tržištu rada, trgovine, sporta, usluga... Samo tako država i pojedinci mogu ići prema prosperitetu.

RAJ NA ZEMLJI

Još dok sam bio pod dojmom pročitane knjige 'Raj na zemlji' (Dnevnik 'supruga' Babajia) pitala me moja supruga, kojoj sam povremeno čitao citate iz knjiga:

- Kako ćemo mi doći do raja na Zemlji?

- Korak po korak, rekao sam i nastavio u duhu Taoizma: - Bogataši i vlastodršci trebali bi utege svoga života – imovinu, novac i vrijednosti davati za razvoj nerazvijenih država i pojedinaca koji žive na rubu siromaštva i to ciljano.

- Kako to misliš: ciljano? – nastavila je radoznalo.

- Na primjer, neki bogataš koji ima više od dvije kuće u kojima ne živi trebao bi dati jednu od tih kuća nekome tko nema gdje stanovati ili, na primjer, da kaže: - Neću kupiti novi auto koji mi ne treba, već taj novac položiti na račun nekog siromaha. To ne znači da se trebaju odreći svog bogatstva, već samo onoga dijela koji ne koriste i koji im ne treba. Bio bi to pravi stav i samo tako svi bi mogli bolje živjeti. Svijet ne može ići naprijed sve dok bogataši ne budu poštovali siromahe.

- Slažem se. Bogataši bi trebali poštovati siromahe jer i oni su ljudi i, u znak poštovanja, sami bi trebali podignuti satnice radnika koji za njih rade. Isto tako vlasnici tvornica, trgovina... trebali bi svojim zaposlenicima samoinicijativno popraviti uvjete života i rada. Povećati cijenu rada... i onda nam ne bi trebali sindikati, odgovorila je moja supruga filozofski i upitala: - A što je s dugovima?

Svi bi svima trebali oprostiti dugove i slobodno krenuti u novi život. Lihvarenje nikome ne koristi. Žrtve mrze lihvare, a lihvari samo napuhuju svoj statusni ego koji ih nikada neće učiniti sretnima. Sve ono što ne cirkulira i što se ne koristi odumire ili propada pa tako i

bogatstvo. Samo radom, služenjem drugima i rješavanjem viškova svoga rada postajemo sretni. Ono što smo učinili drugima s ljubavlju, to nam se kad tad vraća na neki način. Prepustimo Bogu neka sam to učini za nas jer On najbolje zna što nam je najpotrebnije i najkorisnije.

U TRAMVAJU

Potrčao sam za tramvajem. Vozač me pričekao nekoliko sekundi. Skočio sam na tramvajske stepenice do vozača i zahvalio se. On mi se nasmiješio pokrenuvši tramvaj sa stajališta.

Sjeo sam u poluprazan tramvaj i počeo gledati displej na kojem su slova klizila ispisujući riječi u rečenice: CIJENJENI PUTNICI, POVEĆALI SMO BROJ TRAMVAJA, NAPRAVILI 5 KM NOVIH TRAMVAJSKIH KOLOSIJEKA, MODERNIZIRALI VOZNI PARK DA IZBJEGNEMO GUŽVE U TRAMVAJU – VOLI VAS VAŠ ZET.

Odmah iza te poruke krenula je druga: NAVRATITE U ZOO PONEĐJELJKOM NA BESPLATAN RUČAK – VOLI VAS VAŠ GRADONAČELNIK.

Krenula je i treća poruka: MARIJINA ŠKOLA STRANIH JEZIKA ZAPOČINJE U TRAVNJU, DAJEMO BESPLATNE TEČAJEVE ENGLESKOG JEZIKA SVIH STUPNJEVA ZA UMIROVLJENIKE I NEZAPOSLENE – PRIJAVE PRIMAMO NA TELEFON...

Tko zna što bih još pročitao da me nije dodirnula zgodna studentica, davajući mi u ruke knjigu čiji sam ja autor, s riječima: - Profesore, molim vas, napišite mi posvetu! Blaženo sam uzeo u ruke lijepu knjigu koja je postala bestseller i počeo pisati: - Mojoj najupornijoj i najpoštenijoj studentici astrologije...

U tom trenutku probudila me supruga stavljajući mi hladne obloge na čelo jer nisam htio uzeti tablete koje snižavaju temperaturu.

Nisi me trebala probuditi, bunovno sam promrmljao. Ako trebam umrijeti, spreman sam. Ne želim ništa potiskivati u podsvijest pa čak ni temperaturu. Svoju karmu želim odraditi sada, a ne sutra.

Probudila si me iz najljepšeg sna o Zagrebu i mom životu u njemu...

U TRAMVAJU (2)

Sretno sam uletio u topli tramvaj i zauzeo zadnju slobodnu stolicu vidjevši je već s tramvajskog stajališta. I, tek što sam sjeo, prijateljica me dodirnula po ramenu i upitala: - A gdje ti je knjiga?, očito poznavajući moje nekadašnje navike. - Ne čitam više u tramvaju.

- Kako to? - začuđeno me upitala.

- Želim biti svjestan sadašnjega trenutka kadgod to mogu jer knjige nas najčešće vuku u um, tj. u idealiziranu prošlost ili ljepšu budućnost, a to nije život već bijeg, odnosno, iluzija uma“. Ponosno sam joj odgovorio, istegnuo već i onako uspravnu kralježnicu i raširio grudni koš da još više istaknem svoj ponos i samopoštovanje.

- Znači, želiš biti sam? - uvrijeđeno me upitala.

- Ne, ne želim. I kada sam s tobom, ja sam i sa sobom jer ti si ugodno društvo i budiš u meni lijepe osjećaje, a to je jedan od ciljeva moga rada na sebi.

Pokušavao sam na sve načine biti ljubazan da i nju potaknem na duhovni rad na samoj sebi, misleći da je ove moje riječi mogu inicirati, odnosno, uvući u tehniku ljubavi i svijesti s naglaskom na unutarnje blaženstvo.

- A kako se tu uklapa Go igra? - provokativno me upitala, misleći da je to umna igra.

- Jako dobro. Volim vizualnu ljepotu i umjetnost, a pogotovo ljepotu u nastajanju. Stavljajući svaki novi kamenčić na tablu, nastaje sve veća, tj. sve vidljivija ljepota na tabli koja u meni budi emocije. Isto to doživljavam i dok masiram. Što je klijent, kako odmiče masažu, opušteniji i ja se bolje osjećam. Nađi vremena za igru jer ona opušta, a time te oslobađa od stresa i napetosti, a što je još važnije, tako

može nastupiti tvoje buđenje i istinski rast svjesnosti - rekao sam joj na odlasku iz tramvaja, znajući da guši emocije, boraveći stalno u umu i trci za golo preživljavanje.

ERA VODENJAKA (2)

- Danas su mnogim ljudima usta puna ljubavi, a srca prazna, žalila se jedna od mojih simpatičnih klijentica.

- Takav je bio i moj suprug, obećavao mi je brda i doline dok me nije odveo pred matičara, a kada smo ušli u brak, promijenio je ploču. Sada sam u ljubavnoj vezi, ali se bojim ponovno ući u brak. Ne znam hoću li biti sretna ili ću se opet razočarati. Što ti misliš?

- Ako ne pokušaš, nećeš znati. A što se tiče ljubavi, nastupilo je zlatno doba na Zemlji jer smo ušli u eru Vodenjaka. Danas će djela više govoriti o ljubavi, a manje riječi, iako je potrebno i njih upotrebljavati.

- Kako ti to sve znaš? - radoznalo me upitala.

- Što se tebe tiče, to sve vidim iz tvoga čarta (natalne karte). Iz nje se vidi da si hrabra žena, a i tvoja djela to pokazuju. Malo koja žena, i danas i u prošlosti, teško bi ostavila supruga i sa sobom uzela djecu kao ti.

A što se tiče ere Vodenjaka puno sam o tome čitao i zaključio - da su za čovječanstvo najbolje ere Vodenjaka i Lava jer stavljaju u prvi plan čovjeka i njegovo srce. Svaka era ima svoj simbol. Prošla era imala je simbol Riba, a ova era ima simbol dviju žica koje simboliziraju struju komunikacije i prijenos komunikacija putem zraka.

- Što simbol moga znaka govori o meni?

- Ništa. Simbol tvoga znaka Lava je lavlji rep i on, možda, govori da trebaš lava uhvatiti za rep, ako možeš, našalio sam se.

- Ako si prosvjetljen i vidovit, što će ti astrologija?, oštro me upitala.

- Nečega se moram uhvatiti isto kao i ti za lavlji rep, opet sam se našalio i nastavio: - Što tražiš to i dobiješ, kad-tad, zato pazi što tražiš jer to što dobiješ, teško se i rješavaš.

- Imaš li još koju lijepu riječ za eru Vodenjaka?

- Da. Ljudi će biti zdraviji i savjesniji pa će biti manje bolnica, više liječnika, a manje pacijenata, jer će svatko svakoga liječiti telepatski, putem dobrih misli i želja. Manje će biti politike, a više rada. Manje religija, a više prosvijetljenih ljudi.

UČENIK IZ KOMIŽE

Moj učenik iz Komiže pozvao me da s njime i njegovim društvom u Komiži proslavimo dolazak Nove godine i, ne sluteći kakva me tuga očekuje, veselo sam prihvatio poziv jer se na otoku Visu, još od malih nogu, osjećam kao kralj zbog većeg (šireg) i bogatijeg rječnika od svojih tamošnjih vršnjaka, a taj osjećaj nisam htio propustiti ni po koju cijenu.

Već deset godina bio mi je najdraži učenik, ne samo zbog toga što je dobroćudan - kada nije u depresivnoj fazi, već i zbog hrabrosti da živi život makar i preko droge koju je sam uzgajao za svoje potrebe. Drag mi je bio i zbog toga što je i moje logične savjete usvajao kad-tad sve, osim uzimanja lakih droga.

Prošle godine poklonio sam mu tekst Desiderata koji je pronađen u staroj crkvi sv. Pavla u Baltimoru iz 1692. godine. I kada sam ovaj put došao kod njega, našao sam taj tekst uvećan na format A-3 i prilijepljen na zidu, a kosim slovima nadopisao je predzadnju rečenicu tog inspirativnog teksta: Pomiri se sa životom, živeći ovdje i u sadašnjosti, što sam mu predložio prije godinu dana, misleći da je to jedino što treba dodati tom divnom tekstu, a da ne izgubi na vječnoj vjerodostojnosti i da dobije New Age štih.

Desiderata:

Idi kroz buku i užurbanost i sjeti se mira koji se može naći u tišini...
Koliko je to moguće, budi u dobrim odnosima sa svim ljudima...
Govori svoju istinu smireno i jasno i slušaj druge, čak i glupe i neuke;
i oni imaju svoju priču. Izbjegavaj bučne i agresivne osobe, one su teret duhu.

Ako uspoređuješ sebe s drugima, možeš postati ogorčen ili ponosan; jer uvijek će biti većih i manjih od tebe... Raduj se svojim dostignućima kao i svojim planovima. Održi entuzijazam za svoj vlastiti poziv, ma koliko on skroman bio; to je pravo blago u

promjenjivim vremenima... Budi obazriv u svojim poslovima; jer svijet je pun prijevara... Ali, neka te to ne ometa da vidiš vrline koliko ih ima. Mnogi ljudi teže za visokim idealima i svuda je život pun heroizma.

Budi ono što jesi (budi svoj)... Pogotovo nemoj glumiti ljubav. I nemoj ni biti ciničan prema ljubavi jer, usprkos svoj ograničenosti i razočarenjima, ona je vječita kao i trava.

Spokojno primi iskustvo godina, skladno napuštajući stvari iz mladosti. Gaji duhovnu snagu da te štiti od iznenadne nesreće. Ali, nemoj sam sebe žalostiti izmišljanjima. Mnoga strahovanja nastaju od umora i usamljenosti. Osim održavanja zdrave discipline, budi blag prema sebi.

Ti si dijete svemira, ništa manje nego što su to drveće i zvijezde. Imaš pravo da budeš ovdje. I, bilo ti to jasno ili ne, nema sumnje da se svemir razvija kao što bi i trebao.

Dakle, budi u miru s Bogom, ma kako ga zamišljaš, i bez obzira kakav ti je posao i kakve aspiracije u bučnom komešanju života, zadrži mir u svojoj duši. Pored sve prljavštine i jadikovanja i porušenih snova, ovo je ipak divan svijet.

Budi pažljiv, pomiri se sa životom, živeći ovdje i u sadašnjosti. Teži da budeš sretan.

Bio sam vrlo sretan jer sam pomislio da je prestao uzimati drogu, ali tada su počele moje i njegove muke. Uzeo je masku i peraje i odveo me do male plaže, objašnjavajući mi zašto to radi jer: - Bolje je otići u more i u slobodu nego u zatvor i polako umirati. Teška srca složio sam se s njime iz više razloga: nije bio u braku, nema djece, proživio je svoj život u bogatstvu, iako još nije napunio ni 50 godina. Rekao sam mu: - To ti je hrabra ideja, a on me je prekinuo zabrinuto i uplašeno u pola rečenice pitanjem: Koliko vremena će mi biti hladno u moru?

- Ne brini se oko toga. Najvažnije je da se ne žuriš i da ne paničariš dok roniš po površini mora s perajama i da ideš u smjeru zapada i Boga. Uzmi to kao odlazak iz ovog svijeta kao prosvijetljeno, tj. probuđeno biće k Bogu i u Bogu. Nastavio sam pitanjem da skrenem pažnju: - Što će ti maska i peraje?

- Nije mi gušt ući u more bez maske i peraja, i dodao: - Hvala ti na svemu, zagrlivši me na rastanku.

- Hvala tebi, odgovorio sam mu i dodao: - Vidimo se u slijedećem životu, ako to izaberemo, a tada ćeš i ti biti ovo što sam ja sada. I, ne zaboravi na mantru koju su dobio da te grije. Promatrao sam ga u miru i tišini dok je skidao robu i cipele sa sebe, navlačio peraje i stavljao masku na lice i ulazio u hladno more, tresući se od zime. Podigao sam visoko desnu ruku kao da nešto najvažnije na svijetu hvatam u namjeri da ga ispratim Božjim blagoslovom, velikim zlatnim križem koji sam počeo izgrađivati u mislima na astralnom i mentalnom planu riječima: - Istina, ljubav i energija neka te oslobode!, zatim sam spustio ruku sve do dna zamišljenoga vatrenog elementa i počeo novu kretnju u vodoravnom smjeru u visini lijevoga ramena daleko u lijevom smjeru pa prema desno dokle god mi je ruka i misao išla zamišljajući i stvarajući ljubav i energiju...

Ne znam zašto sam ignorirao znakove koji su svemu tome prethodili – prevelika ljubaznost njegovih roditelja, piće iz snova koje smo pili s velikim užitkom polako i gutljaj po gutljaj 'Holiday – Spezial Sahne – Cream' kao da je i meni i njemu to zadnja stvar u životu. A, i zašto sam uopće pio taj liker s wiskyjem kojeg sam također volio i pio umjereno i s mjerom? Sve u svemu ovo je bila lijepa promjena, skupa, ali ne prejaka (17% alkohola), čak blaža od prošeka.

I, na kraju samoga blagoslova, vidio sam nešto neobično - on se počeo vraćati natrag na obalu s riječima: - Nije lako ostaviti

prijatelje, makar ću ostatak života provesti bez njih u osinjem gnijezdu (zatvoru)..., a tvoj blagoslov će me čuvati i pratiti od sada gdje god bio.

GLUPIRANJE

Teško je natjerati žabu u vodu pa tako i mene na glupiranje, a pogotovo sa stalnim klijenticama koje ne želim izgubiti. Takva je i Mira, bogata, starija žena koja čak stari istrošeni sapun lijepi na novi da bi ga do kraja iskoristila. Reže i tube od krema, vodoravno na pola, povlačeći sredine jedne u drugu da bi prstima do kraja izvukla iz njih sav sadržaj. Iako je bila svjesna svoje mane, odnosno, škrtosti, plaćala mi je masaže više od ostalih klijentica.

Bila je visoko školovana, poliglota, radila je na rukovodećem mjestu u jednoj od naših bolnica. Sada je umirovljenica s dobrom mirovinom i zdravstvenim problemima. Tako mi se jedne večeri za vrijeme masaže žalila na bolove u koljenima i glavi.

- Mnogim ljudima je došla voda do grla pa ih boli glava, a vama je, na sreću, došla tek do koljena. Zbog toga vas bole koljena, a glava vas boli jer često lupate glavom o zid – previše razmišljate. Iz tih razloga kosa vam se stanjila i pomalo je gubite, rekao sam šaljivim tonom.

- Koji bi za mene bio najbolji lijek?, prihvatila je šalu gospođa.

- Seks. S njime bi spasili i sebe i supruga. To bi vam vratilo energiju u tijelo jer bi ga vodili strastvenije nego inače – misleći da vam je zadnji, a ako vam se i dogodi da odete u drugu dimenziju – otići ćete sretni.

Preneraženo me pogledala. Shvatio sam da sam pretjerao s glupiranjem. Ipak je ona starija gospođa koja i ne mora shvatiti taj moj neobični humor i još s takvim škakljivim temama.

UNUTARNJI SAT

- Nazovi to kako god hoćeš 'unutarnji satovi' ili 'unutarnji ciklusi', svejedno, ima ih puno i oni su tu, isto kao i vanjski. Samo što su vanjski za većinu ljudi uočljiviji. Otkriće i promatranje svakog unutarnjeg ili vanjskog sata nas čini sretnima i blaženima, rekao sam Juri za vrijeme kasne popodnevne zadarske šetnje.

Jure je šaleći se pogledao na sat od mobitela i rekao: Ne osjećam se ništa sretnijim i blaženijim nego malo prije.

Da si pogledao ovaj prekrasan zalazak sunca i poslušao ovaj zvuk morskih orgulja, bio bi sretan kao i ja sada. Rekao sam mu to u zanosu sreće i ljubavi zahvalan na ovoj divnoj životnoj privilegiji u kojoj znam uživati za razliku od njega koji nije usklađen i osviješten kao ja.

Ti si pogledao simbol sata, a pravi sat je sunce na nebu koje zalazi iza otoka. Drugi sat su ove morske orgulje pokraj kojih upravo prolazimo, a koje nisi ni primijetio, kao ni svoja pluća koja upravo udišu čisti zrak.

Počni sa disanjem, taj sat je svima nama najuočljiviji od početka do kraja života i čim ga počnemo promatrati, on postaje učinkovitiji. Disanje nam postaje produbljenije, manje isprekidano i sa svjesnim pauzama pri početku udaha i na kraju izdaha. Sve postaje usporenije i lakše, ako uspijemo zadržati pažnju na tom ogromnom satu. On postaje sve učinkovitiji. Počinjemo gubiti ego. Postajemo sve zdraviji i zdraviji. Sve vitalniji i vitalniji i sve se u nama pomlađuje jer svi dijelovi našega tijela počinju dobivati sve više i više kisika.

- Znači, onaj ruski vic sa satom - kad je stranac kupovao sat i pred prodavačem ga otvorio i krenuo ubiti bubu u njemu istinit je?

- Koji vic? - upitao sam.

A Jure je nastavio: - Prodavač mu je zaustavio ruku i rekao 'njet, njet etot mašinjist'.

- Da, to je istina, s osmijehom sam odgovorio i dodao: - U našem tijelu također žive mašinsti (virusi i bakterije). Neki nam koriste, a neki nas polako uništavaju, ako ih je previše ili su na krivim mjestima ili u krivim satovima. Jedan sat aktivira drugi. Ta pojava zbunjuje mnoge ljude pa oni počnu pogrešno misliti da je i vrijeme linearno, ali to nije istina. Sve ide u krug - otpočetak prema kraju, pa ponovno otpočetak prema kraju kao i godišnja doba: proljeće, ljeto, jesen, zima, pa opet proljeće, ljeto, jesen, zima,... Ali, ako se u međuvremenu aktivira neki novi sat, sve postaje kompliciranije, na primjer: naša jetra ulaze u fazu jeseni, a bubrezi tek počinju raditi, tj. ulaze u proljeće... Sve satove treba poštovati i živjeti u skladu s njima fleksibilno i planirajući budućnost. Na primjer: Zimi skupljamo snagu i s mudročću iscjeljujemo stare rane što nam daje snagu i vitalnost da u proljeće veselo i sretno iskoristavamo prilike koje nam život nudi. Ljeti njegujemo i štitimo ono što smo postigli i ostvarili u proljeće, a u jesen preuzimamo odgovornosti i ubiremo plodove proljetnog i ljetnog truda.

-Koji su veći satovi od dnevnih?

Emocionalni satovi i mentalni su malo drugačiji od ostalih satova. Njih možemo navijati kad god hoćemo i koliko god hoćemo ali, to trebamo raditi svjesno da opruga ne pukne.

- Tko navija te satove?

- Njih navijaju hormoni, zdrava hrana i kisik koji kolaju našim tijelom. To je kao i kretanje. Najvažniji navijač sata je pijenje čiste vode jer ona nas čisti od kočničara naših satova.

- To znači da hormoni produžuju naše živote?, nastavio je Jura.

- Da, to je istina, ali ako neke satove prečesto navijamo, skraćujemo im vijek trajanja. Na primjer: ako si u 13 sati ručao i u 15 sati ponovno uzimaš hranu umjesto da samo malo popiješ vode ili pojedeš neko voće, opruga od tog sata može ti puknuti i onda si naježio ježa. Isto tako je poznato da se sat ljubavi navija u trbuhu. Zbog toga povremeno skuhaj ručak ženi, sebi i djeci, a ako ne znaš kuhati, ponekad im operi voće, izreži na komadiće i podijeli s njima.

- Zaslužio si pivo, reče Jure i nakon toga smo bez imalo grižnje savjesti otišli u najbliži restoran uz more u mali, ali slatki grijeh.

VISAK

- Nauči me raditi s viskom, zaskočio me Ante.

- Žao mi je, to te ne mogu naučiti jer i sam još puno toga ne znam, iako sam pročitao nekoliko knjiga iz tog područja i učio od osoba kojima je to životno zanimanje.

- Nauči me ono što znaš, bio je uporan.

- Žao mi je, ni to te ne mogu naučiti jer bi, kao prvo, trebao kupiti odgovarajući visak koji bi ti davao točne odgovore, a takav visak ne mogu ti sa sigurnošću izabrati. Na primjer: Ako si ti negativan pol, onda i vrh tvoga viska treba biti negativan. S druge strane, za provjeru nekih rezultata trebao bi imati i druge instrumente za radiesteziju poput T-antena, rašlja, karata..., a ja se još uvijek ne koristim tim alatima.

- A kada bi mi netko iz Kluba radiestezista izabrao odgovarajući visak?, uporno me nagovarao Ante.

- Ne, ni onda jer široko je područje rada s viskom, a ja sam se za sada orijentirao na detekciju zdravstvenih problema i oslobađanje mojih klijenata od negativne energije.

- I ja bih samo tako radio, rekao je Ante.

-Znam, ali ne želim ti nametati svoja ograničenja. Na primjer: Ako netko spava na lošem položaju kreveta, odnosno ima krevet gdje se ukrštaju podzemne vode i svemirska zračenja, a pogotovo ako su u blizini tehnička zračenja - teško će se izliječiti, a ja takvima još uvijek ne mogu pomoći jer ne koristim druge alate da bi premjestio krevet na mjesto s pozitivnim energijama. Ili, ako netko ima neki urok koji mu uništava zdravlje, ja mu ne mogu skinuti jer još uvijek nemam dovoljno znanja.

-OK, napokon je odustao moj prijatelj, a ja sam, po tko zna koji put, uvidio da još uvijek teško izgovaram riječ – ne, iako i na taktičan način.

ZAGONETKE

Sa suprugom i rođakom lovio sam ribu s udicom na rubu Komiškog mula ispred bivše tvornice riba „Neptun“, ali ribe nije bilo ni za lijek. Bili smo uporni i strpljivi da ulovimo barem jednu ribu za suhu lešadu s krumpirima, lukom, peršinom i, naravno, našim maslinovim uljem. Ona je tako dobra da mi dođe da i prste poličem dok ju jedem.

Moja žena počela je gubiti strpljenje i, da joj skratim vrijeme, počeo sam izmišljati zagonetke.

- Što je to, počeo sam s prvom zagonetkom: - Većina ljudi ima strah od nje - iako nema zube, a samo nas ona može osloboditi. Može se kupiti, ali je bolje ne prodavati. Njezin najveći prijatelj je vrijeme. Slična je koprivi jer, ako je dotakneš - opeći će te, a ako je uhvatiš - ne može ti ništa?

- Istina, odgovorila je moja supruga.

- Što je to, nastavio sam: Uvijek je s nama, a sve ga manje vidimo. Kad ga dajemo, ništa nas ne košta, a svaka vrata može nam otvoriti.

- Osmijeh, rekla je kao iz topa moja supruga, a moj rođo samo je mudro i tajanstveno šutio misleći – ako itko od nas danas uhvati ribu, to ću biti ja jer lovim sa skupim američkim tankim i čvrstim najlonom, a vi sa starim, debelim jer se bojite da bi vam se tanki zamrsio.

- Što je to: Nije zdravo, iako neki ljudi od toga mogu i pozeleniti, a pobijediti ju možeš mirnoćom i dobrotom?

-Ljutnja, opet je rekla moja supruga. Pogledao sam rođaka nadajući se da će on prvi odgovoriti i u sebi se čudio zašto ne lovi ribe na lakši način - sa štapom jer može dalje baciti, a i manje se umarati.

- Što je to: Što su stariji, to su bolji – kao i vino. Ako ih imaš pet – sretan si čovjek. Sreća ih stvara, a nevolja testira.

- Prijatelji, ubacio se napokon u igru i moj rođo.

- Da li su vam se dopale moje zagonetke?, upitao sam ih s nadom da s ovom igrom nastavimo i drugi put jer sam u glavi imao još puno zagonetki poput: hrabrosti, ljepote, mira, meditacije...

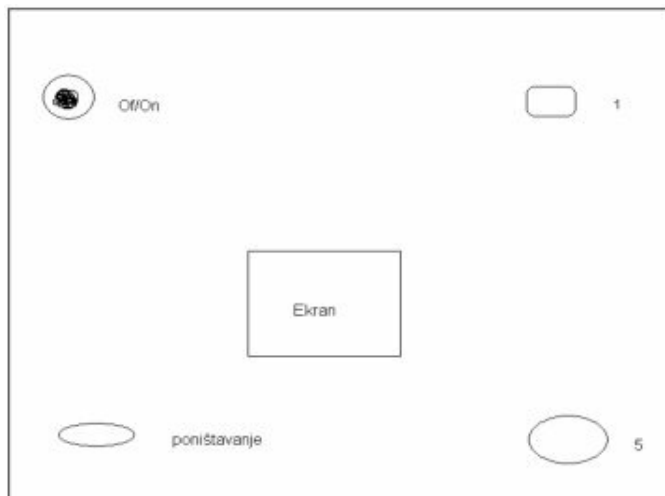
- Meni jesu, rekla je moja supruga. I što su duže, to su mi draže, ali najvažniji zagonetku nisi nam rekao.

- Nju sam čuvao za kraj. Što je to: Nije hrana i piće, a bez toga se ne može živjeti. Najvrednije je kad to stvarate sami, ali najčešće to stvarate s nekim. Vrijedno je kao suho zlato, prodati ne možeš već samo dati. Sretan si kad to imaš i možeš nekome dati jer živi i raste davanjem.

- Ne znam - možda pjesma nad pjesmama, našalila se moja žena i odgovorila svojom zagonetkom, a moj rođo upravo je ulovio našu prvu ribu, dokazavši da ne lovi ribu samo dobra pozicija, broj udica u moru, dobra ješka (crv, školjke, pašta od kruha..., pa čak i pileće meso), već tanki najlon na udici koji ribe ne vide.

HVATAČ SREĆE

(Patent)

1 – Zbrajanje jedinica
(Određeni zvuk)

5 – Zbrajanje petica
(Drugačiji zvuk)

Patent bi trebao biti na baterije poput ručnog sata.

Ova naprava osvještava vaše traženje sreće koja je u vama, ali ovisi i o vanjskim stimulansima koje sami morate tražiti i bilježiti pomoću ove naprave koja vas prisiljava da aktivnije i svjesnije tražite sreću i da je na svakom mjestu i u svakom trenutku vidite, bilježite i produbljujete.

Na primjer: Ujutro, kada se probudite, reći ćete sebi: Sretan sam što sam dobro spavao, naspavao se i sada odmoran idem na doručak. Ovaj osjećaj je vrijedan 10 bodova. Dva puta stisnite na tipku kod brojke 5.

Nakon doručka sebi kažete: Osmijeh moje mame ili supruge/supruga (ako ih imate) vrijedi 3 boda. Tri puta stisnite tipku kraj brojke 1.

Malo kasnije na ulici ugledate zgodnog dečka ili djevojku. Ova lijepa scena u vama budi pozitivne emocije ugone, a to zaslužuje barem jedan bod. Pritisnite tipku kraj brojke 1...

Opušteno i cijeli dan kad god ste u mogućnosti tražite ugodu, ali ne grčevito jer preintenzivno traženje sreće, koje nema uvijek u vanjskim okolnostima, može polučiti suprotan efekt od sreće – frustraciju. I na kraju podijelite ova iskustva s prijateljima, pokažite im kad njih ukucate u svoju dnevnu dozu sreće, ako to zaslužuju, i ako mislite da vas neće obeshrabriti u traženju i življenju u sreći i ljubavi.

Moja preporuka je da svaki dan vodite evidenciju sreće i da je iz dana u dan uspoređujete.

Dodatne informacije možete dobiti kod autora ove knjige.

MOJ BROD

Moj brod tiho je uplovio u luku. Bacio sam sidro, vezao se za obalu i ugasio motor. I, što ću sada? Uživat ću u pet, šest ili sedam čula koja sam dobio na poklon.

Dugo mi je ovo trebalo. Tko to zna koliko – najmanje 50 godina. I tisuću pročitanih knjiga, a da o patnji i boli koju sam kroz to vrijeme proživio – ni ne govorim.

Nije bilo lako jer imam jako veliki ego – ego do plafona, pa iz tog razloga je moj brod velik, a veliki brodovi teže pristaju u luke i treba im veće sidro.

Izabrao sam za svoj kraj ovu luku jer ima duboko more uz obalu i jer je u ovoj luci čisto more, a to je meni najvažnije. More je simbol ljubavi - ali samo čisto more. A njegova dubina nam govori o dubini osjećaja.

Sigurno se pitate kako znam da je ovo moje zadnje pristajanje? A ja vam kažem – da znam, jer se moje veliko sidro čvrsto zakačilo za dno, a i moj se brod čvrstim konopom vezao za obalu. I, što je najvažnije, moja mi spoznaja i iskustvo govore da sam čvrsto utemeljen u ljubavi poput moga broda čvrsto usidrenoga. U stalnom kontaktu s ljubavlju - nekad više, nekad manje, isto kao što je more na površini uzburkano, a u dubini mirno.

Zbog svega ovoga pitam vas: - Što mi više treba, osim da podijelim ova iskustva s vama?

Biografija autora:

Marijan Sviličić

Marijan Sviličić rođen je u Splitu, 14. travnja 1958. Roditelji su mu porijeklom s otoka Visa, gdje je i sam živio prve tri godine života. Nakon toga selio se u Gospić, zatim u Pulu za koju ga vežu prve lijepe uspomene u životu i Zadar, gdje je polazio osnovnu školu i gimnaziju. Višu školu završio je u Zagrebu... Posvetio se raznim alternativnim duhovnim tehnikama.

Astrologijom i meditacijom počeo se baviti već u gimnaziji. Čitao je sve knjige o tim temama koje su mu došle u ruku. U to vrijeme počeo je pisati duhovni dnevnik, prepisivati zanimljive i korisne citate velikih pisaca i duhovnih učitelja.

Završio je tečajeve transcidentalne meditacije, komaja škole yoge, nove akropole i masaže, bio je na intenzivima prosvjetljenja i preporadanjima. Sklonost prema tim područjima i prirodna

nadarenost vodili su ga k stalnom učenju i usavršavanju, kako bi mogao što više pomagati ljudima da budu zdravi i sretni.

Smatra kako čovjek treba ići srednjim putem - ni u čemu pretjerivati - biti fleksibilan i stabilan. Sve što se događa treba gledati s više strana i izabrati onu u kojoj ima najviše srca!

Posebna mu je ljubav kinesko-japanska igra Go koja razvija kreativnost, inteligenciju, koncentraciju i duhovnu ravnotežu. Go pomaže da se iskorijene loše navike i krivi životni stavovi, uči nas da se veselimo pobjedama, a gubitke primamo mirno i dostojanstveno sa znanjem da iz njih najviše učimo.

Danas živi u sretnom braku u Zagrebu, gdje radi ručne masaže, izrađuje razne horoskope (životne, karmičke, godišnje i paralelne),... i dalje piše priče.

Telefon: 01/ 3844-287

e-mail: marijan.svilicic1@zg.htnet.hr

Sadržaj:

<i>Osvrti na knjigu „SREĆU TREBA UHVATITI“</i>	05
<i>Male priče za dušu II</i>	
<i>MALE ZEN PRIČE IZ HRVATSKE</i>	12
<i>ZAHVALE</i>	13
<i>ANĐEO</i>	15
<i>BIJEG OD ŽIVOTA</i>	17
<i>DIKTATORI</i>	19
<i>ERA VODENJAKA</i>	21
<i>VIZIONAR</i>	23
<i>GUNĐALA</i>	25
<i>HVATAČ SNOVA</i>	27
<i>PUTOVI GOSPODNJI</i>	30
<i>RAZGOVOR UZ KAVU</i>	32
<i>HVATAČ SNOVA (2)</i>	36
<i>ISCJELITELJI</i>	38
<i>SREĆU TREBA UHVATITI</i>	41
<i>IZBOR UČENIKA</i>	43
<i>IZLET NA PAKLENICU</i>	46
<i>KOMIŽA - ZAGREB</i>	48
<i>MAČAK S GLAVOĆA</i>	50
<i>NASMIJANI BUDA</i>	53
<i>MAJKA I OTAC</i>	54
<i>MASLINA</i>	56
<i>NAJDRAŽA KNJIGA</i>	58
<i>NERAZRIJEŠIV SLUČAJ</i>	59
<i>NEUROKIRURG</i>	61
<i>NEW AGE UČITELJ</i>	63
<i>ŽENA PAUK</i>	67
<i>PEGLANJE</i>	69
<i>POČETAK I KRAJ</i>	71
<i>ŠTO TREBA ZA SREĆU</i>	73
<i>PRAVO I PRAVICA</i>	76

<i>RAJ NA ZEMLJI</i>	79
<i>U TRAMVAJU</i>	81
<i>U TRAMVAJU (2)</i>	82
<i>ERA VODENJAKA (2)</i>	84
<i>UČENIK IZ KOMIŽE</i>	86
<i>GLUPIRANJE</i>	90
<i>UNUTARNJI SAT</i>	91
<i>VISAK</i>	94
<i>ZAGONETKE</i>	96
<i>HVATAČ SREĆE (Patent)</i>	98
<i>MOJ BROD</i>	100
<i>BIOGRAFIJA AUTORA</i>	102
<i>SADRŽAJ</i>	104

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link [Prijhvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja\(download\)](#), sljedeći:

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Marijan Sviličić

SREĆU TREBA UHVATITI

Male priče za dušu (II)

Vlastita naklada

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb

Mob: 099 / 599-24-34

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Sviličić, Marijan

SREĆU TREBA UHVATITI

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-320-8

MALE ZEN PRIČE IZ HRVATSKE

Htjeli mi to ili ne, priče koje pišemo su dio nas. Opisuju nas bolje nego mi sebe sami. U njima se vide naši osjećaji, stavovi, maštanja, razmišljanja...

U ovim pričama prikazan je život netipičan za ovo podneblje. Marijan je bodul, a boduli su skloni poniranju u svoje dubine, slično meditaciji. On ispituje, istražuje sve što je alternativno i duhovno od bioenergije, masaže, joge, astrologije, radiestezijske, i nekih kineskih načina razmišljanja.

Male priče za dušu su baš to; životni stavovi, mali događaji koji mogu ostaviti dubok trag na dušu. Nose u sebi preporuke pravednosti, ljubavi i vjere. Nenametljive su i interesantne, lagane i ugodne za čitanje. Uvode nas u Marijanov svijet, alternativan, neobičan, a opet tipično hrvatski.

Preporučujem pročitajte, razmislite, meditirajte i neće Vam biti žao.

Ljiljana Šiljak, prof.

ŠIRITE I DALJE MIR I LJUBAV

Sviličiću polazi za perom da prenese iz svoje lijepe, mirne duše ono bitno, ono najvažnije i najljepše što bi želio reći i naglasiti i sve mu polazi za rukom jer on piše srcem i zato mu tako bezrezervno vjerujemo. Od srca vam preporučujem da uronite u ovo tkivo koje nas uči kako da sada živimo kako bismo mogli kasnije živjeti. Život je neuništiv, ali je iluzija da ga treba stvarati, njega treba samo širiti. Mi smo svi međusobno povezani, bili toga svjesni ili ne....Širite i dalje mir i ljubav gdje god došli jer to su jedine vrijedne stvari koje se dijeljenjem uvećavaju...

Ljubica Šego